

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE VERRADERLIJKE WONDE

N° 2323

WEEKLIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De verraderlijke wonde

HOOFDSTUK I

EEN INBRAAK MET GEVOLGEN

Omstreeks drie uur in de nacht liep een eenzaam wandelaar in een der voorsteden van Londen langs Shephard Bush.

Eensklaps bleef hij staan niet ver van een huis, dat tamelijk ver van de straat was gelegen en daarvan gescheiden was door een voortuin, omgeven door een ijzeren hek.

Verwonderd keek hij naar de derde verdieping van het huis, waar een klein lichtje op zonderlinge wijze langs de gevel heen en weer bewoog.

Tot zijn verbazing zag de wandelaar dat dit licht langzaam daalde tot het geheel beneden in de tuin zichtbaar werd.

— Wat moet dat verbeelden? mompelde de late voorbijganger in zich zelf. Als ik mij niet vergis gebeurt er in en om dat huis iets wat niet in orde is. Is dat gebouw niet een filiaal van de

Winston Bank?

Hij stak haastig de straat over en verborg zich in een portiek, vanwaar hij duidelijk kon zien, wat er in de tuin voorviel, zonder zelf te worden gezien.

Het dwaallicht naderde door de tuin en verdween toen als bij toverslag.

Maar de man in de portiek had scherpe ogen.

Hij zag een donkere gedaante naderen, die onhoorbaar over de grasrand langs het grintpad van de tuin liep en onder zijn jas blijkbaar een zwaar voorwerp droeg.

Snel als een aap klom deze gedaante tegen het hek op, na het voorwerp op de grond te hebben gelegd.

Zodra de klimmer boven op het hek zat, trok hij het zware pak met een touw naar zich toe en liet het, na even te hebben rondgekeken, aan de andere

kant van het hek zakken.

Daarna klom hij op zijn beurt naar beneden tot hij veilig de begane grond had bereikt.

— Wel, wel, dat is een verbazend goede klimmer, bromde de man in de portiek.

De inbreker, want iets anders kon het moeilijk zijn, keek nog eenmaal spiedend om zich heen, nam het zware pak onder de arm en verwijderde zich haastig in de richting van de Oxfordstreet.

— Komaan, daar moet ik het mijne van hebben, bromde de eenzame wandelaar in zichzelf, terwijl hij de portiek verliet en de geheimzinnige inklimmer begon te volgen.

Deze liep haastig, de hoed in de ogen gedrukt, voort, en de man die hem volgde had moeite hem in het donker niet uit het oog te verliezen.

In de gehele straat waren zij blijkbaar de enige voorbijgangers.

De inbreker had een paar maal omgekeken en dan stond zijn levende schaduw telkens stil en drong zich zo dicht mogelijk tegen de huizen.

De nachtelijke wandelaar liep hem zo snel als hij kon achterna en wilde een straathoek omslaan, toen hij regelrecht tegen de loop van een blinkende revolver aanbotste.

Een kalme stem zei:

— Ik wist wel dat mijn oren mij niet bedrogen hadden.

— Dat schijnt zo, zei de andere heel kalm.

— Je bent mij dus gevolgd?

— Dat moet wel, anders zou ik je nu niet tegen het lijf zijn gelopen.

— Het is je zeker niet bekend, hoezeer ik het er op tegen heb, dat men mij volgt?

— Ik weet er inderdaad niets van.

— Je hebt mij gadeslagen?

— Ik zal het niet tegenspreken.

— Ik zie dat ik met een man van weinig woorden te doen heb, en dat doet mij genoegen, ging de kalme stem voort. Maar nu zal ik je toch moeten verzoeken mij van je achtervolging te ontslaan, anders zou ik mij tot mijn grote

spijt in de noodzakelijkheid bevinden tot krachtige maatregelen van verweer over te gaan.

— En zouden die helpen, denk je? vroeg de nachtelijke wandelaar op spottegende toon.

— Ik ben er van overtuigd, antwoordde de rustige stem. Ik weet niet wie je bent, maar je moet, dunkt mij, inzien dat een geladen revolver een afdoend argument is.

— Als je het zo beschouwt, waarde heer, dan kan ik niet anders doen dan je gelijk geven. Argument voor argument: ziehier het mijne.

En op hetzelfde ogenblik schitterde er een tweede revolverloop in het flauwe licht van een verwijderde straatlantaarn.

De onbekende, wiens gelaat geheel onzichtbaar was door de brede rand van de hoed, die hij diep in zijn ogen getrokken had, zette langzaam het zware pak op de grond neer.

Daarop zei hij:

— Ik geloof dat het toeval mij in aanraking heeft gebracht met iemand, die ik zeer ongaarne een collega zou noemen, maar die het niettemin in zekere zin toch is. Schieten zou op deze plek ons beiden groot gevaar opleveren, en daarom blijft er voor mij niets anders over dan je tegen de grond te slaan.

De daad bij het woord voegend deed de onbekende de blinkende revolver met een bliksemsnelle beweging uit de vuist van zijn tegenstander vliegen. Kletterend viel het wapen op de straatstenen.

De onbekende schopte het wapen met de voet ver weg, stak zijn eigen wapen in de zak, en het volgende ogenblik stonden de twee mannen dreigend tegenover elkander in postuur.

Een zonderling gevecht begon.

De beide strijdenden waren blijkbaar van buitengewone kracht en vlugheid.

Zij brachten elkander herhaalde malen hevige meppen toe, rolden hijgend over de grond, terwijl de spion alle moeite deed de onbekende bij de keel te grijpen.

Deze verweerde zich echter krachtig en riep op gedempte toon:

— Je bent zeker geen Engelsman, want je vecht met permissie als een beest.

Daarna werd de strijd weer zwijgend maar verbitterd voortgezet.

Tot de onbekende opnieuw uitriep:

— Als je niet zo sterk waart, zou ik je voor een vrouw aanzien. Voor de duivel, je krabt als een viswijf.

Maar nu stonden beide mannen, hijgend en met zwoegende borst, weer overeind.

De onbekende ging een pas achteruit, bracht toen snel als het weerlicht zijn rechtervuist naar voren en trof zijn tegenstander zo hevig tegen de punt van de kin, dat deze, zonder een kreet te slaken, als een zak zand omviel.

Snel boog de onbekende zich over de verslagen vijand en doorzocht haastig diens zakken.

— Ik moet toch weten, met wie ik te doen heb gehad, bromde hij in zichzelf. Maar ik vind niets. Dat is een veeg teken. Ongetwijfeld heb ik met een heerschappij te doen, dat er niet op gesteld is met papieren in de zak te lopen, die hem kunnen compromitteren. Komaan, ik geloof dat het avontuur hiermede is afgelopen.

Hij nam het zware pak weer onder de arm en vervolgde snel zijn weg, zonder de verslagene nog met een blik te verwaardigen.

Onder het lopen haalde hij zijn zakdoek uit zijn zak en bond die om zijn rechterpols.

— De schurk heeft mij waarachtig lelijk geraakt, bromde hij, het bloed loopt er tappelings uit. Ajakkes, dat is geen manier van vechten.

De onbekende liep snel voort, tot hij de hoek van Oxfordstreet bereikte.

Daar stond een grote auto te wachten.

Zonder een woord tot de chauffeur te richten, opende de onbekende het portier en sprong in de auto. Deze stelde zich in beweging en reed zo snel hij kon weg.

Twintig minuten duurde de rit.

Toen hield de auto stil voor een fraai, klein huis in Cromwellstreet, dat toebehoorde aan Lord William Aberdeen, een der rijkste edellieden der wereldstad.

De onbekende stapte uit en zei tot de chauffeur:

— Je kan naar bed gaan, James, alles is in orde.

Deze keerde de auto en reed de wagen naar de garage, die zich in de grote tuin bevond, welke zich achter het huis uitstrekte.

De onbekende had een sleutel te voorschijn gehaald en daarmee de voordeur geopend.

Aan de voorgevel van het huis was alles in duisternis gehuld.

Maar zodra de onbekende de grote marmeren trap naar de eerste verdieping was opgegaan, werd een deur geopend en een heldere lichtstraal drong naar buiten op het grote portaal.

In de deuropening stond een jonge man, die met uitgestoken handen op de onbekende toetrad.

— Wat ben ik ongerust geweest, Edward, riep hij uit.

— Waarom, Charles? vroeg de ander.

— Omdat je al veel eerder terug had kunnen zijn.

— O, er is onderweg iets gebeurd, dat mij opgehouden heeft. Ik zal het je aanstonds wel vertellen. Laat mij eerst mijn vermomming afleggen en een beetje mijn gemak nemen.

— Zeg me voor alles, of de onderneming geslaagd is.

— Uitstekend. Uitstekend. Ik heb in deze tas ongeveer veertig duizend pond aan bankbiljetten en goud.

— Dat is een prachtig bedrag, riep de jonge man verheugd uit. Maar wat heb je daar aan je hand? vroeg hij verschrikt, terwijl hij op de omzwachtelde pols van de ander wees.

— O, dat betekent niets. Een flinke schram, dat is alles.

Onder het spreken was hij de gang door gelopen en trad nu een fraai gemeubelde slaapkamer binnen, waar hij zich van zijn bovengoed begon te ont-

doen en de schmink van zijn gelaat begon te wrijven, tot zich een jong gelaat, met sprekende, donker grijze ogen en krachtige trekken vertoonde: het gelaat van John Raffles, de befaamde gentleman-inbreker, die de politie van drie werelddelen reeds jaren tevergeefs zocht en die dit huis onder de naam van Lord William Aberdeen, vice-president van de Windsor-Club, bewoonde. Met andere woorden, de onbekende was de « Grote Onbekende ».

De jonge man, die hem had begroet, was zijn secretaris en vertrouwde vriend Charles Brand, die meestal aan al zijn ondernemingen deel nam, maar juist deze nacht door andere bezigheden verhinderd was.

Spoedig zat John Raffles, nadat hij zijn zakdoek van zijn pols verwijderd had en vervangen door een strook hechtpleister, op zijn gemak in de bibliotheek gedoken in een van de kostbare lederen stoelen, die rondom een kunstig ingelegd tafeltje waren geschaard.

— En vertel me nu eens wat er gebeurd is, zei Brand, die zijn nieuwsgierigheid nauwelijks had kunnen bedwingen.

— O, het is in een paar woorden verteld. Ik kwam niet zonder moeite in de bank, bedwelmd de bewakers met een uitmuntend middelje, wist in de kluis door te dringen en maakte mij meester van het bedrag, dat nu veilig in onze brandkast ligt en dat niets anders is dan de bespottelijke winst, door de Staat gemaakt bij de verkoop van een stuk grondgebied in Afrika, dat de Staat volgens mij, niet toekwam. De mening van de Staat zelf zal natuurlijk anders luiden, maar dat interesseert mij bitter weinig. Ik zal er waarschijnlijk wel wat beters mee uitrichten dan

de heren achter de groene tafel. Toen ik de geelvinkjes bijeen had, klom ik het raam uit en liet mij langs het touw zakken, dat ik daaraan bevestigd had. Tot zover was alles uitstekend gegaan.

— En toen?

— Toen klom ik het hek over en verwijderde mij.

— Maar die schram? riep Brand vol spanning.

— Amice, wat ben je toch ongeduldig, hernam Raffles lachend, wel toen ik naar de auto ging werd ik gevolgd door een man die niet de eerste de beste was, maar van een revolver voorzien was, waar blijkbaar niet mee te gekscheren viel, want het ding had veel weg van een kleine mitrailleur. Toen bleef er voor mij natuurlijk geen andere keus over dan een vuistgevecht, maar de vent was vals en haalde mij de pols open. Kijk eens, het is wel een krabbel van een decimeter lengte. Ik ben er een week mooi mee.

— Nu ben ik er eindelijk achter, riep Brand opgelucht uit. Ik behoef niet eens te vragen of je die nieuwsgierige pottenkijker zijn bekomst hebt gegeven?

— Ja, antwoordde Raffles, ik heb hem knock out geslagen.

— Dat is dan al een heel toevallige ontmoeting geweest, riep Brand uit. Een groot geluk dat het zo is afgelopen. Ik ben oprecht blij dat je weer veilig binnen bent. Het liefst vergezel ik je toch maar op zulke tochten.

— De volgende keer ga je weer mee, Charles. En laten wij nu maar naar bed gaan. Het is een incident zonder enige betekenis geweest.

De volgende dagen echter zouden tonen, dat het onbetekenende incident voor Raffles zeer ernstige gevolgen zou hebben.

HOOFDSTUK II

DE SCHRAM OP DE POLS

De volgende avond, omstreeks acht uur, zaten Raffles en Brand, de eerste

in zijn gewone gedaante als Lord Aberdeen, beiden in rok gekleed aan het

dessert van het diner, dat zij in de restauratiezaal van het Carlton Hotel gebruikt hadden en met een fles oude wijn hadden besproeid, om, zoals Raffles het noemde, de goede afloop van het onteigeningszaakje te vieren.

Zij hadden nu beiden een sigaret opgestoken en blezen, in zwijgende beschouwing van de komende en gaande gasten verzonken, blauwe rookwolkjes in de lucht.

Toen trad er een gezelschap van drie personen binnen, twee heren en een dame, allen in avondtoilet gekleed, waarop plots hun aandacht viel.

Brand had onmerkbaar zijn metgezel aangestoten en deze knikte kort met het hoofd.

Het drietal keek even besluiteloos rond en nam toen plaats aan een tafeltje, niet ver van dat van de beide vrienden.

— Heb je ooit zulk een mooie vrouw gezien? vroeg Brand, die geen blik van haar kon afwenden, op fluisterende toon.

— Zij is inderdaad buitengewoon mooi zei Raffles, een lange haal aan zijn sigaret doende.

— Wat zeg je dat onverschillig, heren Brand verontwaardigd.

— Waarom zou ik zoveel geestdrift tonen, amice? vroeg Raffles kalm. Dat pronkstuk der schepping zal over een jaar of tien wallen hebben onder die schone ogen, op die prachtige blanke slapen zullen zich kleine groefjes nestelen, die marmeren hals zal rimpels vertonen, die schone ogen zullen hun glans verloren hebben.

— Houd op, riep Brand uit, hem in de rede vallend, je bent onverbeterlijk. In plaats van te genieten van 't schouwspel dat deze buitengewoon schone vrouw thans oplevert, ga je je verdiepen in de macabere toekomst.

— Zo ben ik nu eenmaal, mon cher, antwoordde Raffles laconiek. Maar wees jij maar gerust enthousiast, dat past bij je jaren.

— Je slaat een toon aan alsof jij een oud man bent, zei Brand.

— Dat ben ik ook.

— Je weet niet wat je zegt. Je bent voor in de veertig. Noem je dat oud?

Raffles antwoordde niet, maar keek aandachtig naar het drietal, dat tegenover hem was gaan zitten.

De mooie vrouw en een der heren zaten face à face, de andere was met de rug naar hem toegekeerd.

De man die naast de betoverende vrouw zat, wierp van tijd tot tijd een blik op de twee vrienden en scheen plotseling met de grootste aandacht naar de hand van Raffles te kijken.

Maar het volgende ogenblik had hij de spijskaart ter hand genomen en scheen daar geheel in verdiept te zijn.

Hij keek er zo lang in, dat de vrouw aan zijn zijde, blijkbaar ongeduldig geworden, hem in zijn studie stoorde en enige verwijtende woorden tot hem richtte.

De man naast haar fluisterde haar iets toe, stond op, liet zich door de ober zijn jas en zijn hoed geven, nam met een hoffelijk gebaar van zijn beide metgezellen afscheid en verliet de zaal.

Raffles had niets van hetgeen er aan het tafeltje voorviel gemist.

— Waar zit je in 's hemelsnaam zo aandachtig naar te kijken? vroeg Brand lachend. Ik dacht dat die vrouw je in het geheel geen belangstelling inboezemde.

— Wacht even. Dat heb ik niet gezegd. Belangstelling boezemt zij mij zeker in, en toch lette ik niet op haar, maar wel op die reus van een man, die naast haar heeft gezeten en zo plotseling is verdwenen. Ober, zo viel hij zich zelf eensklaps in de rede, terwijl hij de voorbijlopende kelner aan een pand van zijn rok vasthield.

— Mijnheer? vroeg de man.

— Wil je mij die spijskaart eens geven, die op het tafeltje daarginds ligt?

— Maar mijnheer, gij hebt er daar naast uw bord een, antwoordde de man verbaasd.

Raffles haalde een geldstuk uit zijn vestzakje en overhandigde dit de kelner.

— Dat weet ik wel, zei hij, maar het is mij juist om die bewuste spijskaart te doen. Vlug. En geen woord, als ze je soms iets vragen.

De man verwijderde zich schouder-

ophalend, nam, zonder het zelfs te vragen, de spijslijst weg van het tafeltje, waaraan de schone onbekende en de jonge zuiderling gezeten waren, en overhandigde de lijst aan Raffles.

Deze wierp er een snelle blik op en zei, toen de kelner zich verwijderd had:

— Ik dacht het wel.

— Wat is er voor bijzonder aan die spijslijst? vroeg Brand verbaasd.

— Niets anders, dan dat er met een potlood een gaatje in geprikt is.

— Maar met welk doel dan?

— Om mij, of liever mijn gewonde pols door het gaatje te kunnen beloeven, antwoordde Raffles kalm.

Brand keek Raffles met de grootste verbazing aan.

— Weet je dat zeker? vroeg hij.

— Met welk doel zou iemand anders dit gaatje in de spijslijst geprikt hebben? merkte Raffles enigszins ongeduldig op.

— Maar dat kan er toch wel al gisteren in gezeten hebben, hernam Brand, nog steeds niet overtuigd.

— Dat heeft het zeker niet.

— Dus die man, die daar zojuist is weggegaan... zei Brand fluisterend.

— Is hoogstwaarschijnlijk dezelfde die gisteren die kleine twist met mij gehad heeft, vulde Raffles de zin aan.

— Dus die man is volgens jou...?

— Een soort collega, als ik het zo eens mag zeggen, antwoordde Raffles, in ieder geval iemand, die er moeite voor deed mij iets te ontnemen, dat toen, op dat ogenblik, mijn eigendom was. En hoe noem jij iemand die een ander iets ontnemt of tracht te ontnemen?

— Daarover zijn de geleerden het nog niet eens, antwoordde Brand, maar de spraakmakende gemeente noemt zo iemand kortweg een dief.

— Precies. Dan zijn wij al wat op weg. Waarom die man nu zo plotseling is verdwenen, zou ik natuurlijk niet kunnen zeggen, maar ik denk niet dat het met heel vriendelijke bedoelingen jegens mij geweest is.

— Maar, Edward, als je inderdaad gelijk zoudt hebben, dan verkeer je in

groot gevaar, weet je dat wel?

— Ik ben blij dat je dat inziet, zei Raffles, dat heb ik reeds van het eerste ogenblik af begrepen, toen ik deze kaart in handen kreeg, want die man heeft blijkbaar gisteren met mij geworsteld, toen ik er heel anders uitzag dan nu. Vanavond herkent hij mij aan mijn verbonden pols en wie weet aan enkele andere bijzonderheden. Als die kerel mij volgt en ziet naar welk huis ik mij aanstonds begeef, dan is mijn geheim verraden en kan ik mij wel dadelijk bij de politie aanmelden.

— Dus?

— Dus zal het geraden zijn dat wij tijdelijk een van onze andere kwartieren betrekken en het huis in Cromwellstreet niet anders dan in de hoogste noodzakelijkheid en zeer goed vermomd betreden. Hier heb je weer eens een van die voorbeelden die helaas, maar al te veel voorkomen, dat de hoogeroemde Raffles wel eens struikelt...

— Evenals het beste paard, vulde Brand aan.

— Ik had mij niet in het openbaar mogen vertonen voor deze schram zover genezen was, dat men er niets meer van kon zien. Enfin, het is nu eenmaal gebeurd en gedane zaken nemen geen keer. Alles wat ons nu te doen staat is op te passen, dat mijn vergissing geen erger gevolgen heeft.

Op dat ogenblik keerde de blonde reus, die een half uur geleden de zaal verlaten had, terug met een ander persoon, die hij blijkbaar met enig ontzag scheen te behandelen.

Deze man was minstens even groot als zijn metgezel en vertoonde onmiskenbaar de tekenen van het Russische ras met Oosterse inslag.

Deze twee mannen richtten zich naar het tafeltje, waar de schone vrouw en haar metgezel waren blijven zitten, terwijl de nieuw aangekomene in het voorbijgaan een snelle, onderzoekende blik op Raffles wierp, die deed alsof hij niets zag en schijnbaar in een druk gesprek met Brand was verdiept.

Toen de Rus, want dat was hij zonder enige twijfel, eveneens had

plaats genomen, riep Raffles de kelner, rekende af, stond op en zei zacht tot Brand:

— Nu begin ik er genoeg van te krijgen, amice. Ik geloof dat het tijd is, om heen te gaan. Onze vriend van gisternacht schijnt hulp te hebben gehaald, of wat waarschijnlijker is, hij is

zijn patroon gaan halen, om mij in ogenschouw te nemen, alsof ik een merkwaardig schilderij of een kalf met twee koppen was.

De kelner kwam buigend aanlopen, hielp de beide heren in hun jassen en Brand en Raffles verlieten het hotel.

HOOFDSTUK III

SONJA DEMETRIEFF, DE VERLEIDSTER

De twee vrienden stapten snel door en wierpen van tijd tot tijd onverhoeds een blik achter zich.

Ofschoon het nog tamelijk druk op straat was, meenden zij toch wel te kunnen constateren, dat niemand hen volgde.

— Ik denk dat zij kalm aan het dessert zijn blijven zitten, zei Raffles, en om je de waarheid te zeggen, verwondert me dat wel een beetje. Ik weet niet hoe het komt, maar ik heb het gevoel, dat wij hier te doen hebben met leden ener bende, die hun brood niet bepaald verdienen met rietvlechten of sigarenmaken. Integendeel, iets zegt mij, dat het hoogst gevaarlijke individuen zijn, die ons nog veel ongemak kunnen veroorzaken, als zij het erop gezet hebben, en juist daarom kan ik niet begrijpen, dat zij zo kalm zijn blijven zitten.

— Ja, eerlijk gezegd, en natuurlijk aannemend, dat jouw opvatting van hun beroep de juiste is, komt mij dat ook wel wat zonderling voor, zei Brand.

— Inderdaad, die onverschilligheid is verdacht en eigenlijk had ik wel zo lief gehad, dat zij mij maar flinkweg waren gevolgd, dan had ik tenminste geweten, waaraan ik mij te houden heb.

— Nu, wij bereiken nu althans veilig ons toevluchtsoord, zonder dat men ons gezien heeft, en dat is, dunkt mij, ook wat waard.

— Als men ons inderdaad niet ziet, zei Raffles ernstig, want als ik gelijk heb en die mensen maken deel uit van

een goed georganiseerde bende, dan kunnen ons nog lelijke verrassingen te wachten staan. Laat ons in ieder geval maar zo snel mogelijk doorlopen, of nog liever laat ons een taxi nemen.

— Naar welke van je geheime woningen denk je te gaan? vroeg Brand.

— Mij dunkt dat wij maar naar het huis in de Victoriastreet moesten rijden, zei Raffles. Dat is hier het dichtst bij, het heeft twee uitgangen en het is nog van meerdere gemakken voorzien, zoals het betaamt aan de schuilplaats voor iemand die John Raffles heet. Maar stil, daar zie ik een onbezette taxi, stop, chauffeur, riep Raffles.

De auto hield stil en de chauffeur vroeg Raffles naar het adres, waarheen hij hem moest rijden.

Raffles keek aandachtig rond, voordat hij antwoordde, boog zich toen voorover tot zijn mond vlak bij het oor van de man was en fluisterde hem het adres van het huis in de Victoriastreet toe.

— En rijdt zo snel als je kunt, beval Raffles.

Daarop stapten hij en Brand in de taxi, die zich onmiddellijk weer in beweging stelde en door de drukke straten van Londen naar het opgegeven adres snorde.

— Nu zul je zelf toch wel toegeven, dat we in veiligheid zijn, zei Brand, nadat zij een poosje gereden hadden.

— Ik mag het van harte lijden, antwoordde Raffles op ernstige toon.

— Twijfel je dan nog? vroeg Brand verbaasd.

— Ik twijfel zolang deze wond niet geheel verdwenen is en ik een ieder, die beweert dat ik gister nacht daar en daar met een lid van een dievenbende gevochten heb, voor gek kan laten verklaren.

— Nu, ik geloof toch, dat je wel een weinig al te pessimistisch bent, zei Brand. Je kunt toch in gemoede niet aannemen, dat die vier gasten, met die schone dame inclus, achter onze auto aandraven?

— Neen, er achteraan draven zullen zij niet, zei Raffles, nadenkend, maar...

— Chauffeur, zo viel hij zich zelf in de rede, terwijl hij hard tegen de voorruit klopte, stop eens vlug.

De auto stond met een ruk stil.

Raffles opende bliksemsnel het portier, sprong naar buiten en keek achter de wagen.

Er was niets verdachts te zien.

Op een paar passen afstand stond een politieagent met de handen achter op de rug in gesprek met een dienstmeisje, zacht zijn witte stok in de gevouwen handen achter de rug heen en weer zwaaiend.

Raffles trad snel op de ordebewaarder toe en zei?

— Heb je onze auto zien aankomen, agent?

— Ja sir, zei de man verbaasd.

— Heb je op de wagen gelet voor het stoppen?

— Ook dat, zei de dienaar des gerechts.

— Heb je ook gezien of er iemand op de achterbumpers gezeten heeft, die er af sprong toen de auto stil stond?

— Ik heb niets dergelijks gezien, antwoordde de man, terwijl hij de vrager verwonderd aankeek.

— Zo, ik dank je beste vriend. Ik weet nu wat ik weten wilde.

De agent tikte beleefd aan zijn helm.

Raffles stapte weer in de wagen, nadat hij de chauffeur bevolen had door te rijden.

— Waarom heb je de auto laten stoppen, Edward? vroeg Brand, zodra Raffles weer naast hem zat.

— Beste jongen, je hebt mij zelf op dat idee gebracht. Toen je zei dat die

vier mensen de auto niet konden nalen, bedacht ik dat ze wel eens een medeplichtige hadden kunnen laten meedrijven. Je weet wel achter op de bagagedrager, die sommige taxi's nog hebben. Ik ben nieuwsgierig, daarom wilde ik me daarvan overtuigen, dat is alles.

— En je hebt natuurlijk niets gezien?

— Ik heb niets gezien, maar het woord « natuurlijk » is hier niet op zijn plaats. Ik zal je niet vervelen door in herhalingen te treden, maar ik wilde dat we maar goed en wel een dag of acht verder waren.

Brand, die de aangeboren wantrouwendheid van Raffles kende, deed er verder het zwijgen toe, en de rest van de weg werd afgelegd zonder dat de twee vrienden een woord wisselden.

Voor een groot huis in de Queen Victoriastreet stond de auto stil.

Raffles stapte uit, gevolgd door Brand en betaalde de chauffeur.

Toen hij op de deur van het huis trad en zijn sleutels uit de zak haalde, reed de auto weg.

De straat was zo goed als geheel verlaten.

Raffles wierp nog een snelle blik om zich heen, alvorens binnen te treden.

Er was niemand in de buurt te zien behalve een eenzame agent van politie, die op het tegenovergestelde trottoir met de handen op zijn rug, met afgemeten schreden op en neer drentelde.

— Hm, zei Raffles hoofdschuddend, terwijl hij de sleutel in het slot stak. Ik heb vanavond tweemaal omgekeken en het eerste wat ik telkens zag bij die gelegenheid was een agent van politie. Brand barstte in lachen uit.

— Lieve hemel, riep hij, zou je nu waarlijk nog bang zijn voor één enkele politieagent? Hoe heb ik het nu met je?

— Voor die politieagent ben ik zo bang niet, hernam Raffles ernstig, maar zijn aanwezigheid zegt me niets goeds.

— Waarom niet? vroeg Brand, hoe langer hoe verbaasder.

— Omdat de man er toevallig altijd was, als ik een ander verwachtte.

De deur viel achter de twee vrienden toe.

De agent op het tegenovergestelde trottoir wierp snel een blik om zich heen, ontdeed zich van een vals kneveltje, dat hij in zijn zak stak, haalde een notitieboekje te voorschijn, noteerde het nummer van het huis, waarin Raffles en Brand verdwenen waren en verwijderde zich daarna, in zich zelf mompelend:

— Gij zijt wel slim, mijnheer de onbekende dief, maar met politieagenten schijnt gij nog niet goed overweg te kunnen. Ik durf er wel wat onder verwedden, dat je nooit gedacht zult hebben, dat de politieagent, aan wie je onderweg inlichtingen hebt gevraagd, de hele weg met je is meegereden.

Met deze woorden verwijderde de gewaande agent van politie zich snel.

Raffles en Brand waren intussen de grote elkenhouten trap opgeklommen, die van de vestibule naar de eerste verdieping liep, en hier opende de Grote Onbekende met een andere sleutel de deur van een groot woonvertrek.

Het eerste wat hij deed was naar het venster toelopen en een blik op de straat werpen.

— Zie je iets verdachts? vroeg Brand.

— Ik wou dat het waar was, antwoordde Raffles mistroostig.

— Wat zeg je daar?

— Ja, ik weet dat het wat zonderling klinkt, maar dan kon ik tenminste dadelijk naar buiten vliegen en iets tastbaars vastgrijpen, nu vecht ik in den blinde en verkeer in het onzekere om-trent hetgeen ik doen moet.

— De nacht zal wel raad brengen, meende Brand wijzgerig.

— Hebben we hier vermommingen?

— O ja, daar heb ik voor gezorgd, antwoordde de jonge man. In de geheime bergplaats is een overvloed van kleren, pruiken en schmink.

— Dat is althans een kleine geruststelling, hernam Raffles, dan kan ik mij tenminste hier onkenbaar maken, als het nodig is. Kom, ik zal een boek van Oscar Wilde uit de kast nemen en daarin wat gaan lezen. Hoe het komt weet ik niet, maar het lezen van een of ander werk van die merkwaardige schrijver

brengt mij altijd op een min of meer gelukkig denkbeeld, een goede inval, of een uitweg uit een moeilijkheid.

De twee vrienden gingen naar de bibliotheek, die zich in de woning bevond, en spoedig waren zij beiden in de lectuur van een boek verdiept.

Om twaalf uur gebruikten zij een zelf bereid eenvoudige souper, praatten nog enige tijd en begaven zich toen ter ruste.

Zoals gewoonlijk was Raffles de volgende dag het eerst op de been.

Hij nam zijn bad, zonder hetwelk hij geen dag zou willen inzetten, schoor zich zorgvuldig en ging toen Brand wekken, die nog altijd sliep.

— Sta eens op, Charles, want er kan wel werk aan de winkel zijn, riep Raffles lachend uit.

— Goed, antwoordde Brand. En zeg mij maar wat ik doen moet.

— Je vermommen als kruideniersbediende, als groenteman, het kan mij niet schelen wat en naar ons huis in Cromwellstreet gaan.

— Moet ik mij daartoe vermommen? vroeg Brand.

— Ik zou het maar doen, voor alle zekerheid, antwoordde Raffles. Als een van de heren je tegenkomt, zouden we er niet beter aan toe zijn dan nu, maar wel veel beroerder.

— Ik heb er niets op tegen. En vervolgens?

— Vervolgens waarschuw je Henderson en zegt hem, dat hij de Rolls Royce moet brengen naar de remise die hem onder nr. 20 bekend is, hij weet wel waar dat is, en zeg aan de oude Gaston dat hij zich niet ongerust maakt, als we een paar dagen wegblijven. Verder pak je in een valies een paar revolvers, boksijzers en zo, het medicijnkistje, dat je in mijn slaapkamer zult vinden en mijn tas met gereedschappen. Dat alles breng je hier, want ik denk dat het ons te pas zal komen.

— Dus je gelooft altijd nog, dat je hier gevaar dreigt?

— Ik weet niet wat ik geloven moet, antwoordde Raffles ernstig, ik weet wel dat ik er verstandig aan zal doen, mij op alle gebeurlijkheden voor te be-

reiden.

— Nu, ik zal mijn boodschap zo gauw mogelijk afwerken en dadelijk hier weer terugkomen. Ik hoop van ganser harte, dat er in die tussentijd niets bijzonders zal zijn voorgevallen.

Beide mannen drukten elkaar hartelijk de hand, en Brand vertrok.

Raffles trad de kleine bibliotheek weer binnen, zocht een boek van Oscar Wilde uit de kast, zette zich in een van de gemakkelijke stoelen voor het raam, dat op de binnenplaats uitzag en was weldra in de lectuur van zijn boek verdiept.

Ongeveer een half uur had hij zitten lezen, toen er bescheiden op de deur werd getikt.

Verrast keek Raffles op.

— Binnen, riep hij.

De deur ging open en de portier trad met de pet in de hand de bibliotheek binnen.

— Wat is er, Jameson? vroeg Raffles.

— U moet het mij niet kwalijk nemen, mylord, dat ik u kom storen, antwoordde de man, maar beneden staat een dame, die u volstrekt wil spreken.

— Een dame? vroeg Raffles op langgerekte toon. Hoe ziet zij er uit?

— Dat heb ik niet kunnen zien, mylord, want zij was dicht gesluierd.

Raffles dacht even na.

Een diepe rimpel groefde zich in zijn voorhoofd.

Reeds twijfelde hij er niet aan of deze zwaar gesluierde bezoeker kon niemand anders zijn dan de vrouw, die hij gisteren in het Carlton Hotel in gezelschap van de drie verdachte vreemdelingen had gezien.

En het werd hem ook langzamerhand duidelijk, hoe die mooie dame zo gauw achter zijn adres was gekomen.

— Nu, laat die dame maar boven komen, zei Raffles zuchtend.

De portier boog en verliet zwijgend het vertrek, niet weinig verbaasd over deze voor hem zeer ongewone wijze van doen van de graaf.

Zodra de portier vertrokken was, trad Raffles snel op de boekenkast toe, drukte op een knop, die kunstig in het snij-

werk was weggewerkt en dadelijk opende zich een klein vakje in de loze zijwand van de kast, waaruit Raffles een klein in linnen gewikkeld pakje nam, dat hij in zijn zak liet glijden.

— Ik heb hier wel geen wapens, mompelde Raffles in zich zelf, maar in geval van nood zal een beetje chloroform, op de juiste tijd toegepast, ook zijn dienst wel doen.

Hij had het pakje nauwelijks in zijn zak gestoken, of wederom werd er op de deur geklopt.

Opnieuw klonk de heldere stem van Raffles, die « binnen » riep.

De deur ging open en er trad een dame binnen, die Raffles op het eerste gezicht, ofschoon zij inderdaad zwaar gesluierd was, herkende als de schone vreemdelinge uit het Carlton Hotel.

Met de hem aangeboren hoffelijkheid trad Raffles haar tegemoet, boog en zei:

— Het is in Engeland geen gewoonte, miss, dat jonge dames zonder geleide een bezoek brengen bij alleen wonende heren, ik moet dus wel aannemen, dat de reden van uw komst van zeer dringende aard is.

— Dat is ook zo, antwoordde de bezoeker, terwijl zij haar zwarte sluier terug sloeg en Raffles haar fraaie trekken vertoonde, die ook in het schelle daglicht hun wonderbaarlijke aantrekkelijkheid behielden.

— Wees dan zo goed plaats te nemen, zei Raffles, terwijl hij haar een der fauteuils toeschoof.

De schone bezoeker ging zitten en Raffles nam eveneens plaats.

Even heerste er zwijgen.

De jonge vrouw scheen niet goed te weten hoe te beginnen en zei eindelijk, terwijl zij Raffles doordringend met haar zwarte ogen aankeek:

— Mijnheer, ik geloof, dat gij iemand zijt, die niet gesteld is op veel woorden.

— Dat hebt gij goed geraden, mevrouw, antwoordde Raffles. Ik houd van mensen die recht op het doel afgaan, en zich niet op dwaalwegen begeven.

— Dat heb ik wel gedacht, hernam de bezoeker. Laat ik u dan, om te beginnen, mijn naam mogen noemen. Ik

heet Sonja Demetriefff.

Daarna zweeg zij even, misschien in de veronderstelling, dat Raffles nu ook zijn naam zou noemen.

Maar waar deze kalm bleef zwijgen, hernam de Russin op vleierende toon, terwijl zij haar ogen geen oogenblik van de man tegenover haar afwendde:

— Gij zijt zeker een Engelsman, mijnheer, anders zoudt gij mij wel dadelijk uw naam hebben genoemd, nu ik mij aan u heb voorgesteld.

— Schone dame, hernam Raffles op ijskoude toon, ik geloof werkelijk niet dat het enig doel zou hebben, daar ik er sterk aan twijfel of deze kennismaking wel van lange duur zal zijn.

— En als ik eens van een andere mening was?

— Dan zou ik u die, uit louter hoffelijkheid, niet gaarne ontnemen, of schoon ik in mijn hart overtuigd ben, dat zij op geen enkele vaste grondslag berust.

Weer heerste er zwijgen.

De beide mensen in de bibliotheek keken elkaar met de grootste aandacht aan.

Sonja Demetriefff schuifelde zenuwachtig met de punten harer sierlijke schoentjes over het vloerkleed en hernam toen:

— Mijn waarde heer, laat ons onze tijd niet verkwisten met beuzelpraat. Het feit alleen dat ik hier ben gekomen, moet u natuurlijk hebben doen inzien, dat ik en anderen meer van u weten, dan gij misschien wel aangenaam vindt en goed voor u is. Ik behoef er geen geheim van te maken, dat ik behoor tot een zeer machtig genootschap, dat niet alleen in Londen, maar ook in alle grote Europese steden haar vertakkingen heeft.

— Ik had reeds zo iets vermoed, zei Raffles kalm, nonchalant met zijn potlood spelende.

— Dan zal ik kort zijn, riep Sonja Demetriefff, terwijl zij opstond en dicht voor Raffles kwam staan, zodat de bedwelmende geur van het parfum, waarmede zij zich besprenkeld had, hem in de neus drong.

— Ik verlang niets liever, zei Raffles, zonder enige moeite de vurige blik weerstaande, die de betoverende Russin op hem wierp.

— Welnu dan, mijnheer de onbekende inbreker, zei Sonja, wij zouden er grote prijs op stellen, indien een man van uw kracht, uw moed en uw slimheid er toe zou kunnen besluiten deel uit te maken van de « Aasvogels ».

— Ik vermoed dat dit de naam is van uw belangwekkend genootschap? vroeg Raffles, onafgebroken met zijn horlogeketting spelend.

— Ja, een belangwekkend en ook een zeer gevaarlijk genootschap, dat verzeker ik u, Verraad wordt onder de leden ten zwaarste gestraft en de leden van onze vriendenkring weten ongehoorzamen tot in alle hoeken der aarde op te sporen.

— Ik kan niet zeggen, dat gij het lidmaatschap van uw vereniging bepaald aantrekkelijk voorstelt, zei Raffles glimlachend.

— Spot niet, riep de Russin toornig uit. Men spot niet met een genootschap als de « Aasvogels », onthoud dat.

— Goed, mevrouw, goed, zei Raffles kalmerend, laat ons niet spotten en kort zijn, zoals gij zelf daareven hebt gezegd. Als ik het dus goed begrijp, vraagt gij mij om lid te worden van een bende, die, om het zacht uit te drukken, van moord en diefstal leeft.

— Gij kunt het noemen, zoals gij het wilt, zei Sonja onverschillig.

— Aha, zoveel te beter, ik houd van klaarheid. Maar ik heb nog niet geantwoord op uw vraag, gij wilt dat ik lid word?

— Dat was mijn voorstel.

— En als ik weiger?

— Gij zult niet weigeren, riep Sonja Demetriefff uit, terwijl zij nog dichter op Raffles toetrad en hem met de gloed harer mooie ogen trachtte te betoveren.

— Laat ons dan aannemen, dat ik wel weiger, zei Raffles, die de pogingen van zijn schone bezoeker om hem onder haar invloed te krijgen, met evenveel koele belangstelling tegemoet kwam als gold het een wildvreemde en niet

hemzelf.

— Dat zou u dan waarschijnlijk ontzaglijk berouwen, mijn waarde heer, zei Sonja. De raad van vijf, het bestuur van «De Aasvogels», verstaat op dat punt geen gekscheren. Gij schijnt nog niet te beseffen, dat het voor iemand als gij zijt, een grote onderscheiding is, om tot het lidmaatschap onzer vriendenkring te worden uitgenodigd.

— Dat besef ik inderdaad niet, antwoordde Raffles op zulk een spottende toon, dat de ogen van zijn bezoeker toornig begonnen te fonkelen. Ik ben een vrij man, en ik wil een vrij man blijven.

De schone Russin keek Raffles enkele seconden doorborend aan en legde haar handen op de schouders van de Grote Onbekende.

— Weet gij wel, vroeg zij op hartstochtelijke toon, dat gij een knap man zijt?

— Dat heeft men mij lang geleden wel eens gezegd, antwoordde Raffles, zo onverschillig als had de bezoeker het over een zijner paarden. Maar ik kan niet goed inzien, waarom juist gij deze opmerking maakt.

— Hebt gij ooit liefgehad? ging Sonja Demetriefff voort, zonder acht te slaan op de spottende toon van de ander.

— Gij moet het mij niet euvel duiden, zei Raffles, terwijl hij een pas ach-

teruit deed, zodat de blanke handen geen steun meer vindend, langzaam van zijn schouders gleden. Maar gij zoudt mij een genoegen doen, als gij mij eindelijk eens wilde zeggen wat dit vraag- en antwoordenspel moet betekenen.

De Russin beet zich nogmaals op de bloedrode lippen, en de kleur week uit haar gelaat, toen zij op doffe toon hernam:

— Gij zijt van steen.

— Op sommige ogenblikken zeker, zei Raffles.

— En gij weigert tot de onzen te behoren?

— Ik weiger.

— Van al uw woorden onthoud ik slechts dit ene, zei Sonja Demetriefff, en haar stem klonk sissend: gij weigert lid te worden van onze bende. Welnu, mijnheer de onbekende, ik zweer u dat het u zal berouwen, ons in onze plannen te hebben gedwarsboomd en de eer te hebben geweigerd, die wij u offereerden.

— Mevrouw, zei Raffles hoffelijk, het verheugt mij, dat gij mij gewaarschuwd hebt en ik zal zo vrij zijn op mijn hoede te wezen.

De schone Russin keek Raffles nog eens doordringend aan, sloeg met een snel gebaar haar sluier weer voor het gelaat en verliet zonder een woord te spreken het vertrek.

HOOFDSTUK IV

IN HET NEST VAN «DE AASVOGELS»

Zonder de beleefd buigende portier met een blik te verwaardigen, snelde Sonja Demetriefff door de vestibule en trad op een auto toe, die op enige afstand naast het trottoir geparkeerd stond.

Zij fluisterde de chauffeur een paar woorden toe en stapte in.

Dadelijk zette de huurauto zich in beweging, reed de Queen Victoriastreet uit en een half uur lang met grote snel-

heid door de oostelijke wijken van Londen, tot zij de Theems bereikte, ter hoogte van de Nelson Street.

Daar stopte de wagen voor een onaanzienlijk café.

Sonja Demetriefff stapte uit en trad snel binnen, terwijl de chauffeur onmiddellijk wegreed.

De schone Russin nam volstrekt geen notitie van de dikke waard achter de zinken toonbank, maar liep recht de

gelagkamer door en opende een deur die op een smalle gang uitkwam.

Deze gang had in de rechtermuur twee vensters en een deur, die op een rommelige binnenplaats uitzagen.

De smalle wand tegenover de ingang en de linkermuur waren schijnbaar blind.

Schijnbaar, want zij had na enig tasten een fijn stiftje tussen twee voegen van de grote vierkante tegels gevonden, die de linkermuur vormden, haalde dit voorzichtig over, waarop dadelijk een der tegels om een onzichtbare spil draaide, zodat er een gat zichtbaar werd van ongeveer twee voet in het vierkant.

De Russin knielde neer en kroop op handen en knieën in het duistere gat. Nauwelijks was zij daarin verdwenen of de tegel schoof geruisloos weer op zijn plaats.

Sonja klopte op eigenaardige wijze vijf maal tegen een stenen wand en nu opende zich in het midden een gat, iets groter dan een vuist, waardoor een vrij heldere lichtstraal in het duister van de onderaardse tunnel drong.

Twee gitzwarte ogen en een gedeelte van een gelaat werden achter dit gat zichtbaar, benevens een glinsterend voorwerp, dat verdacht veel leek op een revolverloop.

— Wie daar? vroeg een fluisterende stem aan het andere einde van het gat.

— Ik ben het, Sonja Demetriefff, zei de Russin.

— Geef het wachtwoord, klonk het weer aan de andere kant van de dikke muur, ik kan u niet zien, en voorzichtigheid is in deze tijd een vereiste.

— Topaas en karbonkel.

— In orde, kwam de stem.

Het gat sloot zich weer, en even later schoof de hele muur onder zwak geknars weg.

Zij belandde nu in het midden van een hol waar een tafel stond op zware poten, die met een dof zwart laken bedekt was.

Op deze tafel stond een grote koperen vaas, die gevuld was met een veertigtal mat witte knikkers en een dof zwarte; op de plaats die het bendevoofd placht te bezetten, lag op het somber

zwarte tafelkleed een grote lei, waarop verschillende namen geschreven waren.

Daarnaast lag een puntige vlijmscherp geslepen dolk van een zonderling maaksel.

De kling van het wapen had de vorm van een Maleise kris, en de greep was op zeer kunstige wijze in de vorm van een gier uit ebbenhout gesneden.

Rondom deze tafel stond een twaalf-tal stoelen.

Vijf daarvan stonden op een kleine verhoging en waren blijkbaar bestemd voor de Raad van Vijf.

Op het ogenblik dat Sonja Demetriefff het geheime dievenhol binnentrad, bevonden zich daar de vijf mannen, die het bestuur van het moorddadig genootschap vormden.

Een hunner was dezelfde man, met wie Raffles de avond tevoren geworsteld had en die in het Carlton Hotel de president of leider of hoe men hem anders mocht noemen was gaan waarschuwen.

De ander was de jonge man met het donker getinte gelaat, die in het hotel met hem aan dat tafeltje had gezeten en ten slotte bevond zich ook het bendevoofd, Boris Jankoff geheten, in het onderaardse hol.

De chef liet Sonja Demetriefff even op adem komen en vroeg toen, met blijkbare spanning:

— Breng je ons goed nieuws, Sonja Demetriefff, en wil die weergaloze knaap, die zelfs Ivan Sutton ten onder heeft gekregen, lid van ons genootschap worden?

— Neen, zei Sonja Demetriefff kortaf, hij weigert.

— Maar ik heb het er nu eenmaal op gezet, dat die man tot de onzen zal behoren, riep Boris Jankoff woedend uit. Wij hebben uitstekende mannen als leden, maar ik ken er geen onder, die het zou wagen helemaal alleen in een bank in te breken en daar ongehinderd met een zo groot bedrag weer uit weet te komen. En niemand die de kracht heeft, om na dit inspannende werk nog een man als Ivan Sutton kock out te slaan. Zulk een man moet de onze worden, wat het ook kost.

Sonja Demetriefff haalde de schou-
ders op.

— Jullie spreken wartaal, zei zij ge-
decideerd, het zou wel zo verstandig zijn
als je aan het uitwerken ging van een
plan om die man in onze handen te
krijgen. Is hij eenmaal door de eed, die
jullie allen kent, aan ons verbonden,
dan zal hij het niet wagen ooit een po-
ging te doen om weer vrij te komen.

— Dat zou hem tenminste slecht op-
breken, giechelde nu een lid van de
Raad van Vijf, die tot dusver ge-
zwegen had, een klein mannetje met
een geheel kaal hoofd en een gezicht als
een uitgedroogde appel, dat steeds een
zoetelijke glimlach om de dunne lippen
vertoonde, die in treffende tegenspraak
was met de uitdrukking van zijn glui-
perige, loensende ogen.

— Wij zullen hem binden door de eed
en door Sonja, zei Boris Jankoff kortaf,
daarmee basta. En nu aan het werk.

Hij drukte op een elektrische knop
die naast zijn plaats aan de rand van
de tafel was bevestigd.

Even later ging een valluik in de hoek
van het hol open en achtereenvolgens
klommen ongeveer twintig mannen naar
boven, die zich zwiingend om de tafel
schaarden.

Zij waren allen verschillend gekleed.

Sommigen als koetsiers, weer ande-
ren als kelners, dezen als chauffeurs en
genen als schippers, kruiers of politie-
agenten.

Terwijl zij binnentraden, had de Raad
van Vijf plaats genomen op de kleine
verhoging achter de tafel.

Toen zij allen binnen waren, werd het
luik weer gesloten.

Boris Jankoff stond op, nam de dolk,
die blijkbaar als voorzittershamer dienst
deed, bij de kling in de hand, en gaf
met het gevest een paar korte slagen
op het tafelblad.

— Mannen broeders, zo begon hij, ik
moet jullie mededelen, dat de poging
van Sonja Demetriefff, onze medewerk-
ster, helaas mislukt is. Jullie allen weet,
dat het in het plan van de Raad van
Vijf lag de onbekende inbreker in ons
midden op te nemen, omdat zijn daden

ons zo getroffen hebben. Hoe ongeloof-
lijk het ook klinkt, die man heeft ge-
weigerd zich bij ons aan te sluiten.

Een dof gemompel ging door de rijen
der misdadigers, die om de tafel ge-
schaard waren.

Twintig paar ogen staarden dreigend
voor zich uit.

— Jullie begrijpt, mannen broeders,
dat de Raad van Vijf van «De Aas-
vogels» met deze weigering geen ge-
noegen neemt en besloten heeft zijn
toevlucht te nemen tot maatregelen van
geweld. Hij, die niet voor ons buigen
wil, die breken wij.

Weder werd een gemompel, maar nu
van instemming vernomen.

— En ik heb jullie hierheen laten ko-
men om over de beste middelen te be-
raadslagen, deze man hierheen te lokken.
Bedenk echter wel, dat wij met een zeer
sterke persoonlijkheid te doen hebben,
die het ons moeilijk genoeg kan maken.

Na dit gezegd te hebben, ging Boris
Jankoff weer zitten.

— Weet een uwer een goed middel?
vroeg nu Ivan Sutton, zijn plaatsver-
vanger en rechterhand, die naast hem
had plaats genomen, terwijl hij de kring
der aanwezigen rondkeek.

— Laten drie of vier onzer hem aan
zijn woning in de Queen Victoria Street
opwachten en hem overweldigen, stelde
Marco Paoli voor.

— Haha, riep Ivan Sutton met een
bitter lachje uit, ik kan wel merken,
dat jij het niet waart, die gisteren met
hem te doen hebt gehad; als je dat
middel zoudt proberen, dan voorspel ik
je bij voorbaat al, dat het zal misluk-
ken. Die man is zo reusachtig sterk, dat
het minstens met een half dozijn man-
nen zou moeten zijn, bovendien is hij
zo listig als een slang en zo wantrou-
wend als een marmot.

— En bovendien, onze man kon wel
eens besloten hebben, die woning voor-
lopig niet te verlaten, of er kan een ge-
heime uitgang zijn, merkte Boris Jan-
koff op, en denk je dat het geen opzien
zou wekken als daar in die deftige straat
een half dozijn mannen op wacht ston-
den?

Sonja Demetriefff, die onverschillig had toegeluisterd, haalde de schouders op.

— Laat dat plan maar gerust varen, zei zij, dat leidt tot niets.

— Het plan van Marco Paoli is dus verworpen, zei het bendehoofd, terwijl hij weer met de dolk op tafel sloeg.

Nu stelden verscheidene andere leden achtereenvolgens andere middelen voor, die echter alle een voor een verworpen werden.

— Maar weet jij dan niets, Sonja? vroeg Boris Jankoff eindelijk ongeduldig.

— Ik weet maar één middel, antwoordde de de Russin, en dat is de truc met de huurauto.

— En van het bedwelmingsmiddel? riep Ivan Sutton opgewonden uit.

— Precies, hernam Sonja. Met geweld behoeven we niets te proberen, voor onze man hier is, en als het met list niet gaat, kunnen wij ons plan gerust opgeven.

Boris Jankoff stond nu opnieuw op en richtte zich tot een der bendeleden, die aan de tafel had plaats genomen.

Deze was in chauffeurs-uniform gekleed.

— Pablo Sarate, zei het bendehoofd, sta op, het is jouw beurt om « De Aasvogels » van dienst te zijn. Jij weet wat wij van je verlangen. Is je auto klaar?

— De wagen kan dadelijk gebruikt worden, meester, antwoordde de aangesprokene, een kleine Spanjaard, met geelachtige gelaatskleur en zwarte mui-zenoogjes.

— Is het reservoir met het bedwelmend gas gevuld?

— Ik heb het maar onder de bank te zetten, meester.

— Uitstekend.

— Wanneer moet ik beginnen? vroeg Pablo Sarate.

— Je moet op vanavond rekenen, maar het is zeer onwaarschijnlijk, dat je dan al iets te doen zou krijgen, zei Boris Jankoff, want het ligt voor de hand,

dat onze man zijn woning niet zal verlaten, voor de schram op zijn pols is genezen, zodat wij een kostbare aanwijzing voor zijn identiteit kwijt zijn.

— Hoe lang zou dat ongeveer duren? vroeg de Spanjaard.

— Hoogstens een week, denk ik.

— Maar waar moet ik hem dan opwachten, zodat het althans waarschijnlijk is, dat hij juist mijn auto neemt?

— Dat zal ik je zeggen. Onze man is als Lord Aberdeen lid van de Windsor Club, dat heb ik al uitgevonden, dus je club. Een van de kameraden zal zich in rok steken en de portier van het gebouw vragen, of zijn lordschap aanwezig is. Als dat niet het geval is, kun je natuurlijk wel ophoepelen, want dan is de avond verloren en in het tegenovergestelde geval weet je wat je te doen staat.

— Dat kunt gij aan mij overlaten, meester, antwoordde de Spanjaard, als ik hem eenmaal in mijn auto heb, komt hij er niet uit, als de duivel zelf hem niet te hulp komt.

— Goed, riep Boris Jankoff, dan kunnen jullie allen nu weer gaan. Ik zal je waarschuwen, zodra onze man in aantocht is.

Alle leden van het geheimzinnig genootschap stonden op, bogen zwiingend voor het bendehoofd en verdwenen weer een voor een door het valluik.

De vijf mannen, die het bestuur vormden, klommen een voor een de steile trap op, gevolgd door Sonja Demetriefff.

Boris Jankoff, die vooraan liep, bracht het geheime mechanisme in beweging, dat de grote tegel opende, en Sonja Demetriefff draaide een schakelaar om, die zich vlak naast de tegel bevond.

Het dievenhol was nu in volmaakte duisternis gehuld.

En terwijl de zes « Aasvogels » langzaam door de smalle tunnel kropen, schoof de zware sluittegel weer op zijn plaats.

HOOFDSTUK V

EEN GROTE RAT IN DE VAL

Een week was sedert dit voorval verlopen.

Raffles had uit overmaat van voorzichtigheid en ofschoon hij zich erg verveelde, zijn woning slechts zelden verlaten.

Nu en dan kwam Brand hem rapport uitbrengen, van wat er in Londen zo al voorviel, wat met hem praten of een partij schaken.

De jonge man had echter volstrekt niets verdachts opgemerkt en langzamerhand begon Raffles het gehele onderhoud met de schone Russin en zijn ontmoeting met het lid van het geheime genootschap te vergeten.

Op de achtste dag van zijn vrijwillig kamerarrest, was de wond op zijn pols geheel genezen, zonder enig litteken achter te laten.

Met een zucht van verlichting nam Raffles op de ochtend van die dag het besluit een einde te maken aan de gevangenschap, die hij zich zelf had opgelegd.

Zodra Brand kwam om rapport uit te brengen, maakte hij hem deelgenoot van zijn plan en Brand was maar al te verheugd, dat hij Raffles weer voortdurend om zich heen zou hebben.

— Het had geen dag langer moeten duren, Charles, of ik was mensenschuw geworden, zei Raffles lachend.

— Nu, het is een goede les voor je geweest om voortaan wat beter op te passen, meende Brand.

— Dat is het zeker, een les, die ik niet gauw zal vergeten.

— Moet je nog iets meenemen uit deze woning?

— Ik zou niet weten wat. Integendeel, ik zal hier juist een paar dingen laten, die jij mij gebracht hebt, omdat de kans niet helemaal is buitengesloten, dat ik hier terug zal moeten komen. Ik heb mijn valies al gepakt en wij kun-

nen aanstonds vertrekken.

— Maar weet je wel zeker, dat de kust veilig is, vroeg Brand. Zou men niet voortdurend op je geloerd hebben?

— Ik zou het niet graag ontkennen, maar eerlijk gezegd weet ik 't niet, want ik heb er niet op gelet. Ik heb alleen enkele voorzorgsmaatregelen genomen voor de nacht, omdat ik weet met hoogstgevaarlijke schobbejakken te doen te hebben. Zo had ik een alleraardigste elektrische installatie aan mijn slaapkamerdeur en aan het raam gemaakt, waardoor ik onmiddellijk door luid gebel gewekt zou zijn, als men mij soms een ongewenst bezoek had gebracht.

— En er is niets gebeurd? Maar wat vraag ik, dan zou je het mij natuurlijk onmiddellijk verteld hebben.

— Dat spreekt vanzelf. Maar nu laat het mij volmaakt onverschillig, als zij mij staan op te wachten, want zij zullen wel zo verstandig zijn, zich niet aan Lord Aberdeen te vergrijpen.

De twee vrienden gebruikten onder gezellige kout het ontbijt en beiden verlieten daarop de woning, die Raffles acht dagen tot gevangenis had gestrekt.

— Jameson, zei de Grote Onbekende tot de portier, die in de vestibule aan het werk was, ik vertrek, maar je moet er op rekenen, dat ik misschien onverwachts weer terugkom.

— Ik zal zorgen dat de woning steeds gereed is om u te ontvangen, mylord, luidde het antwoord.

— Dan vertrouw ik mijn flat aan je zorg toe, zei Raffles, terwijl hij de portier een goede fooi in de hand drukte.

Zij traden naar buiten en met welgevallen snoof Raffles de heerlijke lentelucht op.

— Ik heb grote lust, de leden van die bende een voor een de nek om te draaien, zei hij.

— Hoe kom je ineens zo bloeddorstig,

vroeg Brand glimlachend.

— Wel, hebben zij mij niet belet, en nog wel acht dagen lang, om deze heerlijke lente te genieten, zoals wij ze in ons mistig land maar heel weinig kennen?

— Nu, als het daar nu maar mee afgelopen is, zou ik mij maar niet beklagen, hernam Brand.

Zij hadden ongeveer honderd passen afgelegd, toen Raffles zijn vriend plotseling bij de arm greep en fluisterend zei:

— Kijk dààr eens.

— Waar dan?

— Daar, aan de overzijde van de straat.

— Ik zie niets.

— Wat, zie je daar die politieagent niet?

— Wat is daar in 's hemelsnaam voor verwonderlijks aan? vroeg Brand verbaasd. Heb je nog nooit van je leven een politieagent gezien?

— Dat wel, maar niet een die een vals, zwart kneveltje draagt. Ik moet er het mijne van hebben. Ik zou er op durven zweren, dat het dezelfde man is, die stellig een week geleden achter op onze auto heeft meegereden, onder het rijden een vals snorretje heeft voorgedaan en toen heel brutaal, en ik moet zeggen heel slim heeft afgekeken, waar ik zou hinnegaan.

Hij liep snel naar de overzijde van de straat, op de agent toe.

Maar deze had hem nauwelijks zien aankomen, of de man sloeg als een haas de eerstvolgende dwarsstraat in, en snelde op een auto toe, die op een tiental meters van de hoofdstraat verwijderd geparkeerd stond.

Juist toen Raffles de zijstraat bereikte, zag hij hoe de gewaande agent van politie in de auto sprong.

De wagen reed weg en Raffles bleef hem stampvoetend achterna kijken.

Daarop keerde hij mistroostig naar Brand terug.

— Wel? vroeg deze nieuwsgierig.

— De kerel is mij ontsnapt, riep Raffles woedend.

— Hoe kon dat?

— Een medeplichtige stond hem met een auto op te wachten en nu weten de leden van de bende meteen, dat ik het huis in de Queen Victoriastreet verlaat. Nu, mijnentwege. Ik ben toch sterker dan zij.

De twee vrienden liepen nog een eind recht door en riepen toen een taxi aan, waarmede zij zich naar het huis in Cromwellstreet lieten rijden.

De oude Gaston, de kamerbediende van Lord Aberdeen, was oprecht verheugd dat hij zijn meester weer terug zag. Er stonden tranen in de trouwe ogen van de grijze dienaar.

Het eerste wat Raffles deed was zijn grime zorgvuldig bij te werken en kennis te nemen van de correspondentie die er in die tijd voor hem gekomen was, en waaronder enige brieven waren van leden van de Windsor Club, die zich er over beklaagden, dat hun vice-voorzitter in zo'n lange tijd niets van zich had laten horen.

— Zij schijnen je erg te hebben gemist, zei Brand, toen Raffles hem enkele van deze brieven had voorgelezen.

— Ben je in die tijd nog op de Club geweest? vroeg Raffles.

— Ja zeker, en men heeft mij vaak genoeg lastig gevallen met vragen omtrent je verblijfplaats.

— En wat heb je geantwoord?

— Het gewone praatje, ik heb gezegd, dat je naar je landgoed in Schotland was.

— Heel goed. Wij zullen er vanavond maar eens heen gaan, dat wil zeggen naar de Club, en die goede lieden geruststellen.

Raffles bracht de rest van de dag door met de antwoorden op talloze brieven aan zijn secretaris te dicteren en omstreeks zes uur kleedden zij zich beiden in avondtoilet en dineerden weer in het Carlton Hotel.

Raffles keek scherp uit, maar hij kon volstrekt geen verdachte individuen onder de gasten opmerken.

— Het is bijna niet om te geloven, zei hij na enige tijd, maar het lijkt er veel op, alsof de heren «Aasvogels» mijn spoor bijster zijn geworden, of

wel hun pogingen hebben opgegeven.

— Dat zou mij ook niets verwonderen, zei Brand. Zij mogen slim zijn, maar om Lord Lister in de val te laten lopen, of iets tegen zijn zin te laten doen, daar is toch nog heel wat meer voor nodig.

— En toch ben ik nog niet helemaal gerust, zei Raffles. Ik weet niet wat het is, maar ik heb het gevoel, alsof ik nog niet van mijn achtervolgers af ben.

— Je zult in ieder geval je revolver wel in je zak hebben? vroeg Brand.

— Die verlaat mij maar hoogst zelden en zeker niet op een ogenblik als dit, antwoordde Raffles.

— Nu, dan moet je maar vertrouwen op je goed gesternte en afwachten wat er gebeurt. Je kunt de leden van dat geachte gezelschap in ieder geval niet gaan opzoeken, zou ik zeggen.

— Ik geloof inderdaad niet dat dat aan te raden zou zijn, zei Raffles, flauwtjes glimlachend. Ik meen dat ik vroeger wel eens over dat troepje heb horen spreken en dan steeds op een wijze, die mij het besluit deed nemen voor dat geheim genootschap op mijn hoede te zijn.

— De naam van de bende voorspelt tenminste al weinig goeds, zei Brand.

— En daarbij zijn de mannen, die aan het hoofd van de troep staan, heel weinig kieskeurig met hun middelen, en zij deinzen ook voor de laagste sluipmoorden niet terug om hun doel te bereiken. En zoals je ziet hebben zij zelfs vrouwen in dienst, wier taak het is nieuwe leden aan te werven, met behulp van hun schone ogen en lieflijke glimlachjes. Maar kom, laat ons opstaan, en naar het clubgebouw wandelen. Het is een heerlijke avond en ik heb behoefte om zoveel mogelijk in de frisse buitenlucht te zijn.

— Zoals je wilt, zei Brand.

De beide vrienden lieten zich hun overjassen en hun hoed geven, en verlieten het hotel.

't Was inderdaad een prachtige avond en de straten van de City van Londen waren gevuld met een opgewekte menigte, ofschoon de schouwburgen reeds

lang waren begonnen.

Raffles sprak weinig en gaf daarentegen zijn ogen des te meer de kost.

Hij keek vaak en plotseling om, ten einde een mogelijke achtervolger te betrappen.

Maar telkens zag hij niets dan vrolijk pratende mensen achter zich en geen enkel verdacht persoon.

— Het is bijna te mooi om waar te zijn, mompelde hij enige malen.

— Ik zal je eens wat zeggen, Edward, zei Brand glimlachend, als het pessimisme niet bestond, zou jij het hebben uitgevonden. Ieder ander zou verheugd zijn, dat zijn achtervolgers blijkbaar zijn spoor bijster zijn geworden in de grote wereldstad, maar jij schijnt er bijna spijt van te hebben dat je hen niet meer ziet.

— Spijt is het woord niet, hernam Raffles, ik kan het mij alleen maar niet goed verklaren. « De Aasvogels » zijn geen kleine kinderen en gewend om een doel, dat zij zich gesteld hebben, ook te bereiken.

— En dat doel zou dan zijn?

— Kun je dat nog vragen? Natuurlijk om mij en jou misschien ook wel, in hun midden op te nemen, en als dat mislukt, zich bloedig op ons te wreken, niet alleen uit wraakzucht, maar ook uit vrees, dat wij hen zullen verraden.

— Dat zou je toch ook zeker doen, als je er kans toe zag? vroeg Brand, terwijl hij Raffles onderzoekend aanzag.

— Zonder enige twijfel, antwoordde Raffles zonder aarzeling. Ik geloof niet dat ik gauw een gewone dief aan de politie zou verraden, want niemand weet ooit wat de man tot stelen gebracht heeft, maar met « De Aasvogels » is het heel iets anders. Het zijn bandieten van de allerergste soort, die moorden, stelen en chantage plegen op een wijze, die ik tot mijn spijt als ordinair moet kwalificeren. En je weet welk een vreselijke hekel ik heb aan alles wat laag bij de grond is. Steel en breek in, mij nentwege, maar doe het als een gentleman, met elegance en correct.

Brand had hem lachend aangehoord.

— Het is je gewone theorie, zei hij.

Dus als je kans zag de bende onschaadelijk te maken, zou je het niet laten?

— Ik herhaal, dat ik dan geen ogenblik zou aarzelen.

— Maar het is, dunkt me, bijna onmogelijk een zo talrijke bende in één slag te vangen, vervolgde Brand.

— Moeilijk is het zeker, omdat ik zelf buiten schot moet blijven, maar onmogelijk is het niet.

Zo sprekende waren de beide vrienden het gebouw van de Windsor Club genaderd.

Raffles wilde reeds de grote monumentale trap opgaan, toen hij bleef staan en de portier aankeek.

— Een nieuweling, naar ik zie, zei hij belangstellend.

— Enkel tijdelijk, mylord, antwoordde de man, de portier van de Windsor Club is mijn bloedeigen neef. Hij is vanmiddag plotseling ongesteld geworden en daar hij tot geen prijs een wildvreemde zijn plaats wilde doen innemen, heeft hij mij verzocht deze avond en als het nodig is, nog enige tijd daarna, dienst te doen.

— En vond de president van de Club dat goed? vroeg Raffles.

— Jazeker, mylord, ik had een briefje van mijn neef bij mij, dat ik de president heb laten lezen, en ten overvloede nog de getuigschriften van mijn patroon.

— Hoe is je naam? vroeg Raffles.

— William Black, mijnheer.

— Zo, zo. Nu, ik hoop voor je neef, dat hij spoedig hersteld zal zijn, zei Raffles.

Daarop vervolgde hij met Brand zijn weg naar boven.

Voor hij het eerste portaal bereikt had, keerde hij zich plotseling om en keek naar beneden.

De portier was niet naar zijn loge gegaan, maar stond Brand en Raffles de handen in de zijde, met strakke blik na te kijken.

Zodra Raffles zich echter had omgewend, keerde de hulpportier zich op zijn beurt snel om en trad zijn loge binnen.

— Vrij onbeleefd, die nieuwe portier, vind je niet, Charles? vroeg Raffles op zonderlinge toon.

— Hoe zo?

— Wel, de vent keek ons nog al onbeschaamd na.

— Dat zul je je wel verbeeld hebben, zei Brand glimlachend.

— Ja, ja, ik schijn mij in de laatste tijd veel dingen te verbeelden. Ik zal eens naar een dokter gaan en mij laten onderzoeken.

Hij liep even zwijgend verder en zei toen plotseling:

— Welke kleur hadden de ogen van die nieuwe portier?

— Zwart, zou ik zeggen, antwoordde Brand verbaasd.

— En zijn haar?

— Dat was van het vurigste rood dat ik ooit gezien heb.

— Komt het vaak voor, denk jij, dat iemand zwarte ogen en vuurrood haar heeft, vroeg Raffles, zijn blikken niet van zijn vriend afwendend.

— Neen, niet vaak, geloof ik.

— Nooit, amice, nooit. Dat natuursverschijnsel heeft zich nog nooit in de geschiedenis der mensheid voorgedaan. Het is een combinatie, die men nergens, in geen enkel land, vindt. Iemand, die zich zo vermomt, is bepaald een beginneling in het vak.

— Vermomt, zeg je? vroeg Brand verwonderd.

— Ja. Jij zult wel weer zeggen, dat ik het mij verbeeld, maar die portier is een nagemaakte portier. Wij zullen er ons trouwens spoedig van kunnen overtuigen, kom maar mee.

Raffles snelde de trap op, gevolgd door Brand. Beiden gaven hun overjassen in de vestiaire aan de in rijke livrei gestoken bediende af en traden de conversatiezaal binnen.

— Wacht hier even, zei Raffles fluis-terend, ik kom dadelijk weer terug.

Raffles verwijderde zich en Brand zag hem even later in gesprek met de president van de Windsor Club, een grijsaard met edel gelaat en hoge gestalte.

Hij zag hoe de president een briefje uit zijn binnenzak te voorschijn haalde en het aan Raffles overhandigde, die het met de grootste aandacht rekeerde te

bestuderen.

Even later keerde Raffles terug.

Hij nam Brand onder de arm en voerde hem naar een afgelegen hoek van het vertrek.

— Mijn verbeelding schijnt mij ditmaal toch niet bedrogen te hebben, zei de Grote Onbekende, toen zij beiden hadden plaats genomen.

— Dus dat briefje van onze portier...

— Is inderdaad van hem, vulde Raffles de zin aan.

— Welnu dan? vroeg Brand verbaasd.

— Maar hij heeft het in een hevige gemoedsbeweging geschreven en wel, naar ik veronderstel, met de loop van een revolver op zijn slaap.

— Hoe kun je dat in 's hemelsnaam weten? riep Brand uit.

— O, dat is eenvoudiger dan je denkt. Je weet dat ik als schrijftkundige zekere vaardigheid bezit. Nu ken ik toevallig de hand van onze portier, omdat de man mij pas dezer dagen per brief eens een kleine gunst gevraagd heeft. Ik had dat briefje toevallig nog in mijn portefeuille. Welnu, een vergelijking met het kattenbelletje, dat hij aan de president heeft geschreven, en waarin hij de edele Lord verzoekt tijdelijk zijn zogenaamde neef aan te stellen, vertoont wel dezelfde hand, maar die van een man, die het briefje geschreven heeft, omdat hij moest.

— Het begint mij voor mijn ogen te draaien, zei Brand, terwijl zijn hand over zijn voorhoofd streek. Dus je denkt dat ook hierin de bende van «De Aasvogels» weer de hand heeft gehad?

— Daaraan twijfel ik geen ogenblik. Ik ben nu eenmaal wantrouwend aangelegd en die portier met zijn al te rood haar boven het schitteren van zijn gitzwarte ogen heeft mij weer al het voorgaande in het geheugen teruggeroepen. Die geschiedenis van die zieke neef werd ook niet al te vloeiend voorgedragen; je kon duidelijk merken dat de man een hem voorgekauwd lesje opzei.

— Maar lieve hemel, als dat alles waar is, zei Brand verschrikt, dan worden we letterlijk als vliegen in een spinneweb bewaakt.

— Jawel, maar een vlieg kan niet weg, antwoordde Raffles wijsgerig, en dat kunnen wij gelukkig nog wel.

— Maar wil je me eens zeggen, wat het doel kan zijn van die streek?

— Dat is meer dan ik je voor het ogenblik zeggen kan, moest Raffles bekennen. Wat die valse portier mij hier in dit gebouw voor kwaads kan aandoen, verklaar ik eerlijk, niet te begrijpen. Hij zal het ook wel uit zijn hart laten om ons alleen te volgen, als wij de club verlaten. Waarschuwden kan hij, dunkt mij, buiten ook niet, daartoe zal hem de tijd ontbreken, daar hij toch moeilijk kan raden, wanneer wij voornemens zijn de club te verlaten. Maar, stil eens, zo viel hij zichzelf in de rede, ja, dat zou het kunnen zijn, maar kom, dat zullen wij dan wel zien, als het zo ver is. Komt tijd, komt raad.

Raffles sprong veerkrachtig uit zijn stoel overeind en scheen een geheel ander mens te zijn geworden.

Nu hij het gevaar weer dreigend tegenover zich gevoelde, nu hij het als het ware kon grijpen, was al zijn geestkracht, zijn moed, weer in hem wakker geworden.

— Kom, Charles, riep hij vrolijk uit, wij zullen een partij gaan biljarten en dan aanstonds eens zien, waartoe deze zotte verkleedpartij van mijnheer «De Aasvogel» wel gediend heeft. Wij zijn beiden goed gewapend, ik zelf heb nog andere, steeds bruikbare instrumentjes bij mij en ik zou wel eens willen zien, wat die nieuwbakken portier eigenlijk met ons van plan is.

— Weet je, dat daar grote gevaren aan verbonden kunnen zijn? vroeg Brand.

— Je vertelt mij niets nieuws.

— En wil je die tarten?

— Gevaren zijn er om getart te worden, merkte Raffles op, anders konden ze er evengoed niet zijn.

— Dat is weer een van je dooddoeners, waarop zelfs Socrates niets te antwoorden zou hebben gehad, riep Brand uit. Komaan, je opgewektheid en je vast geloof in een goede afloop van deze onderneming hebben mij aange-

stoken. Laten wij dan maar naar de biljartzaal gaan.

Opgewekt schreden de beide vrienden naar de ruime zaal, waar een achtal uitnemende biljarts stonden.

Raffles werd met keu-geroffel en blijde gezichten begroet, door de leden, die zich in de zaal bevonden en die hem reeds een week gemist hadden.

Hij maakte zich met enige nietszeggende plichtplegingen van hen af, nam zijn keu uit het rek en begon zijn partij met Brand.

Nadat zij ongeveer een uur gespeeld hadden en Raffles opnieuw zijn meesterschap op het groene laken had getoond, wierp deze de keu op het biljart en zei op zachte toon tot zijn vriend en trouwe metgezel:

— Kom, nu zullen wij eens gaan zien, wat er onder die lelijke rode pruik is uitgebroed.

Zij verlieten het vertrek, begaven zich naar de vestiaire en lieten zich hun goed geven.

Op de eenzame gang overtuigden zij zich, dat hun revolvers geladen waren en daalden daarop langzaam de grote statietrap af.

Voor zijn loge stond de gewaande portier met de handen op zijn rug gevouwen.

Nauwelijks had hij de twee mannen boven aan de trap gezien, of hij trad haastig naar voren met de pet in de hand en vroeg op onderdanige toon:

— Zal ik een auto voor de heren bestellen?

Brand wilde iets antwoorden, maar Raffles kneep hem ongemerkt in de arm.

— Doe dat, beste vriend, zei hij. In die tussentijd kan ik zeker wel even van de telefoon in je loge gebruik maken?

— Welzeker, mijnheer, zei de man ijverig, terwijl hij de deur opende.

— Dank je, zei Raffles, terwijl hij met Brand binnentrad en de deur sloot.

Terwijl de portier zich haastig verwijderde, nam Raffles de hoorn van de haak en belde tot grote verbazing van Brand Scotland Yard op.

Toen hoorde hij de volgende gedeelten van een kort gesprek:

— Spreek ik met de heer Sullivan, inspecteur van de rechedienst van Scotland Yard? Uitstekend. O, wie ik ben doet er niet toe, ik heb u dit te zeggen, laat over een kwartier en nog liever binnen tien minuten de portier van de Windsor Club arresteren, neen, versta mij goed, de portier, die gij op het ogenblik in de portiersloge van de Windsorclub zult vinden, een man met vuurrood haar, dat een pruik zal blijken te zijn, en gitzwarte ogen. Wie hij is, vraagt gij? Een lid van de internationale dievenbende «De Aasvogels». O, het verelst geen dank, en hoe ik dit weet zou u niet interesseren, gij zult wel genoeg bewijzen op de man zelf vinden, steeds gaarne tot uw dienst.

Raffles hing met een tevreden gezicht de hoorn weer aan de haak en zei met voldoening:

— Zie zo, dat is er althans één onschadelijk gemaakt. Als het vuur hem nu maar een beetje na aan de schenen wordt gelegd, zal hij misschien wel klappen ook.

— Maar die auto, beste Edward? vroeg Brand.

— O, die auto, dat is juist de auto, die wij hebben moeten, amice, zei Raffles op eigenaardige toon, je begrijpt zeker wat ik bedoel, en je ziet nu ook zeker het doel wel in van die prachtige rode pruik.

— Ik geloof, dat ik licht begin te zien, zei Brand aarzelend, maar waar zal die auto ons brengen?

— Waar we zijn moeten, antwoordde Raffles kalm.

— Dat zeg je nu wel heel bedaard, merkte Brand op, maar als we eenmaal in die wagen zitten, wie weet waar de chauffeur ons dan heen brengt.

— Kom, kom, maak je toch niet zo ongerust, die chauffeur brengt ons niet verder dan ik hem hebben wil. Twee mannen, die samen over vier revolvers beschikken, zullen het toch wel klaarspelen met een chauffeur, denk ik. We zijn hier in het hartje van Londen. De man zal wel hard rijden, maar toch niet zo hard, of we kunnen toch op ieder gewenst ogenblik uit de auto springen.

— Aangenomen dat dit mogelijk is, dan zouden we niet veel verder zijn, dunkt me, beweerde Brand.

— Ik doe dat ook alleen in geval van nood. Ik zal de chauffeur zo ver laten rijden, als ik verkies en niet verder. Een van ons beiden kan gemakkelijk het portier openen, op de treeplank gaan staan en de man met de revolver dwingen om te stoppen, op die manier zouden we dus nog een lid van de bende beet hebben.

— Maar als er medeplichtigen achter de auto mederijden?

— Dat zal nu niet gebeuren, dat verzeker ik je. Ik zal nu beter opletten.

Op dat ogenblik keerde de gewaande portier terug, hij keek Raffles enigszins wantrouwend aan, maar diens gezicht stond zo vredelievend en uitgestreken, dat de man dadelijk geheel en al gerustgesteld was.

— De taxi staat voor, heren, zei de man met het rode haar, terwijl hij naar de deur wees.

— Goed. Dank je wel, zei Raffles.

Hij en Brand traden naar buiten.

Voor de deur stond een gewone taxi.

De chauffeur stond naast de wagen en tikte beleefd aan zijn pet.

De twee vrienden stegen in, nadat de portier de deur van de auto geopend had.

— Rijdt mij naar het Carlton Hotel, zei Raffles, terwijl hij de portier een geldstuk in de hand drukte, dat deze met een zonderlinge glimlach om de lippen opstak.

De portier schreeuwde het adres aan de chauffeur toe, die achter het stuurwiel had plaats genomen.

Het portier klapte dicht, de auto reed weg.

— Waarom heb je het Carlton Hotel als adres opgegeven? vroeg Brand, toen zij een paar minuten snel langs de Oxfordstreet hadden gereden.

— Wel, amice, ik had evengoed de maan of Mars kunnen noemen, zei Raf-

fles lachend, wij komen er immers toch niet? Wat doet het er dan toe?

— Jouw kalmte heeft iets angstigs voor mij en ik wilde wel dat ik haar kon delen.

— Dat komt wel, als je maar eerst het tastbare gevaar onder de ogen ziet, hernam Raffles. Ik gevoel dat nu al zeer duidelijk, vandaar dat ik zo bedaard kan zijn. Jij vermoedt het alleen nog maar en daarom ben je zo zenuwachtig en onzeker van je zelf, dat is alles zeer natuurlijk.

Zij zwegen enige tijd en keken door de beslagen ruiten naar het gewoel op straat.

Eensklaps bracht Brand de hand aan het hoofd en zei op matte toon:

— Wat voel ik mij ineens dof.

— Jij ook? vroeg Raffles ongerust. Ik ook het is mij alsof er... watten in mijn hoofd zitten...

— En nu voel ik van die stekende pijnen in mijn slapen... de schurken zullen toch niet...

Raffles wilde opstaan en op de voorruit bonzen, maar het was alsof al zijn bewegingen verlamd waren.

Hij wierp een blik op Brand.

Deze was schuins in de kussens weggezakt en scheen al bewusteloos te zijn.

Raffles wilde hem overeind trekken, maar hij kon zelf geen vinger meer verroeren.

Een loodzwaar gewicht drukte op zijn hersens.

Snel gleeed het bewustzijn uit hem weg.

De toppen van zijn vingers voelden aan, alsof er met duizend naalden in geprikt werd.

Hij wilde schreeuwen, maar zijn kaken leken op elkaar geschroefd te zijn.

Zijn tong, droog als kurk, kleefde tegen zijn gehemelte.

Nog enkele seconden en ook hij zakte in een diepe bewusteloosheid weg, waarin hij niets wist, noch van tijd, noch van ruimte...

Hoofdstuk VI

IN HET HOL VAN DE LEEUW

Toen de ogen van de Grote Onbekende zich voor het eerst openden en het bewustzijn langzaam in hem terugkeerde, vielen zijn blikken op een omgeving, die hij weliswaar verwacht had, maar die hem niettemin met schrik en woede vervulde.

Hij bevond zich in het hol, dat wij de lezer reeds hebben beschreven.

De gehele bende scheen aanwezig te zijn.

Achter de tafel had de Raad van Vijf plaats genomen.

Maar thans waren allen onkenbaar gemaskerd.

De enige ongemaskerde in het vertrek was een vrouw: Sonja Demetriefff, de schone Russin.

Er heerste een zo diep stilzwijgen, als in een grafkelder.

En de mannen aan de tafel zaten zo onbeweeglijk, dat Raffles gemeend zou hebben, dat zij uit steen waren gehouwen.

De Grote Onbekende wierp een blik naast zich en zag Brand liggen, die nog steeds bewusteloos was.

De arme jongen was zo geboeid, dat hij zich niet had kunnen bewegen, ook al was hij bij kennis geweest.

Zijn voeten waren met een dik touw aaneen gebonden en zijn armen eveneens met een koord op de rug bevestigd.

En nu eerst bemerkte Raffles, dat ook hij zelf op dezelfde wijze machteloos was gemaakt.

De man, die midden voor de tafel zat, en die Raffles aan zijn reusachtige gestalte herkende als de man van het Carlton Hotel, had nauwelijks gezien, dat Raffles tot bewustzijn was gekomen, of hij stond op en klopte driemaal met het gevest van de dolk op tafel.

Er kwam beweging in de sombere gedaanten.

— Marco Paoli en Pablo Sarate, beval Boris Jankoff, help onze bezoeker overeind en zet hem op die stoel daar-ginds.

Twee van de bendeleden, die Raffles ook eveneens spoedig herkende als de donkere vreemdeling uit het Carlton Hotel en als de chauffeur die hem zoëven gereden had, traden op hem toe, tilden hem van de stenen vloer, waarop hij gelegen had en geleidden hem naar een stoel.

Raffles zat nu vlak tegenover Sonja Demetriefff, die hem met haar blikken verslond.

Weer heersten er enkele ogenblikken stilte.

Toen nam Boris Jankoff opnieuw het woord.

— Mijnheer X, want zo willen wij je voorlopig noemen, totdat wij je ware naam uit je eigen mond vernemen. Mijnheer X, wij hebben je hier laten komen om je een voorstel te doen, dat je wel in ernstige overweging zult willen nemen in je eigen belang.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik u in de rede val, zei Raffles kalm, gij hebt mij niet hier laten komen, maar gij hebt mij hierheen gesleept, op een wijze, die, ik moet het eerlijk bekennen, ongemeen vindingrijk is. Die truc met het bedwelmende gas was waarlijk niet een van de slechtste en ik zou er u gaarne mijn compliment over maken, als het iemand anders dan juist mij betroffen had. Verder heb ik niets op te merken, en ik zal dus wel naar uw voorstel moeten luisteren, al is het dan ook ongaarne.

— Ik zie dat je woorden al evengoed tot je dienst hebt, als je sterke vuisten, mijnheer X, ging Boris Jankoff voort, maar het ogenblik is er niet naar om veel woorden te verbeuzelen, en daarom vraag ik je op de man af, wil je lid wor-

den van ons genootschap?

— Mag ik u vragen, waar de statuten van dat genootschap zijn? vroeg Raffles spottend.

— Die kan ik je in enkele woorden opnoemen, mijnheer, antwoordde Jankoff dreigend. Zij luiden: anarchisme, moord, diefstal, en een gewelddadige dood voor de verrader.

— Het is kort, maar veelzeggend, ging Raffles op dezelfde spottende toon voort. Ik kan dus de aard wel nagaan van de werkzaamheden, die aan de leden van uw waardig genootschap worden opgedragen. Zij moeten stelen, moorden en als rechters van verraders optreden.

— Zeer juist omschreven, hernam Boris Jankoff.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, ging Raffles onverstoorbaar door, maar ik kan mijn goedkeuring niet aan uw statuten hechten.

— Dat wil zeggen dat je weigert je bij ons aan te sluiten, mengde Sonja Demetrieff zich nu op dreigende toon in het gesprek.

— Het heeft er althans heel veel van, mevrouw, zo wendde Raffles zich tot de Russin, zo goed als het ging hoffelijk voor haar buigend.

Toen trad Boris Jankoff, het bendevoofd, naar voren tot hij vlak voor Raffles stond en zei op dreigende toon:

— Wij hebben elkaar dus goed begrepen? Je weigert je bij ons aan te sluiten? Je weigert je ware naam te noemen?

— Mijnheer, antwoordde Raffles, een man als ik heeft slechts één woord en is niet gewend de dingen die hij zegt te herhalen, ook niet tegenover moordenaars en schurken van uw slag.

— Maar besef je dan niet, dat ik je in mijn macht heb en dat ik van die macht gebruik zal maken? brulde het bendevoofd, buiten zichzelf van woede door deze tegenstand, maar meer nog over de ijskoude verachting, die uit de woorden van de Grote Onbekende sprak.

— Dat weet ik zeer goed, maar ik verzeker u, dat die wetenschap mijn besluit in generlei opzicht aan het wan-

kelen kan brengen. Mijn neen is neen, en mijn ja is ja. Wat ik u verzoeken mag, maak er een einde aan, want ik houd niet van treuzelaars, ook niet als zij mijn doodsvijanden zijn.

— En gij, zo wendde Boris Jankoff zich nu tot Brand, die eveneens ontwaakt was, terwijl hij hem met doorborende blikken aankeek.

— Mijn waarde heer, gij vermoet uw stembanden tevergeefs door zo aan te dringen, antwoordde Brand spottend, men kan wel zien, dat gij nooit met mannen van eer te doen hebt gehad. Het moest u duidelijk zijn, dat ik weiger wat mijn vriend weigert, en dat gij u met evenveel succes tot die stoel daar zoudt kunnen wenden.

— Het is goed, zei Boris Jankoff op doffe toon, terwijl hij zich tot bloedens toe op de lippen beet, gij zult het zelf zo gewild hebben, maar opdat gij zult zien, hoezeer ik op uw medewerking gesteld ben, zal ik u, voordat gij zult sterven, nog een kleine kans geven. Laat gij die ongebruikt voorbijgaan, dan zal uw dood ook verschrikkelijk zijn. Gij hebt te kiezen of te delen.

Tot enig antwoord haalde Raffles de schouders op, terwijl Brand een kort spottend lachje deed horen, dat menig een der bandieten naar dolk of revolver deed tasten.

— Vooruit. Breng hen naar het hol, beval Jankoff.

Raffles werd ruw door een aantal mannen aangegrepen. Hij trachtte zich zelfs niet te verzetten, daar hij het nutteloze van iedere tegenstand inzag.

Hij bemerkte dat men zich op dezelfde manier ook van Brand meester maakte.

De schurken droegen daarop beiden naar het vulluik in de hoek.

Een hunner opende het en daalde een steile houten trap af, waarlangs Raffles gedwongen werd te gaan.

Ook Brand werd beneden gebracht en Raffles zag tot zijn voldoening en trots, dat ook zijn trouwe vriend in de ure des gevaars niet het minste blijk van zwakheid of vrees toonde, maar de kerels, die hem vasthielden, onverschrok-

ken en standvastig in het gelaat keek.

Eindelijk waren allen beneden.

Ook Sonja Demetriefff was de smalle trap afgedaald en stond nu met over elkaar geslagen armen, de tanden stijf opeengeklemd, zwijgend en somber in een hoek toe te zien.

Nog even heerste er een veelzeggend stilzwijgen in het onderaardse duffe warme hol.

— Marco Paoli, zo wendde Boris Jankoff zich nu tot zijn adjudant, breng het toestel hier, dat gij wel kent.

De Italiaan boog zwijgend het hoofd en ging de trap weer op.

Vijf minuten verstreken, die eindeloos geleken.

Toen keerde Paoli terug, langzaam lopende en met de grootste omzichtigheid een in doeken gewikkeld voorwerp dragende.

Hij zette het op de tafel in de hoek neer en zei tot Boris Jankoff, terwijl hij de zweetdruppels van zijn gelaat veegde:

— Daar ligt het, meester.

— Het is goed, antwoordde zijn chef.

— Bindt hen op de stoelen vast, beval hij vervolgens tot de bandieten, die hem vergezelden.

Een half dozijn der schurken wierpen zich opnieuw op Raffles en Brand.

— Maak nu die stoelen aan de ringen daar in de muur vast, vervolgde Boris Jankoff.

Binnen enkele ogenblikken waren de beide stoelen dicht bij de muur aan een zware ring bevestigd, die in de wand gemetseld was.

Vervolgens trad Boris Jankoff op de tafel toe en nam er het geheimzinnige, in doeken gewikkelde voorwerp af.

Hij trad ermede op zijn twee slachtoffers toe en wijdbeens voor hen staand, begon hij het pak langzaam en voorzichtig van het omhulsel te ontdoen.

Toen de laatste doek verwijderd was, zagen de beide vrienden dat Boris Jankoff een vierkante metalen doos, blijkbaar van ijzer gemaakt, in de hand had.

De doos had een rechthoekige vorm en was aan een der zijden voorzien van een klein uitsteeksel, in de vorm van

een gaspijpje.

Eén blik was voor Raffles voldoende om te zien wat het voorwerp was, dat zijn vijand in de hand hield.

— Mijneheren, onbekenden, zo begon het bendehoofd, ik geloof niet dat het nog nodig is jullie de aard van dit voorwerp nader te verklaren, maar voor alle zekerheid zal ik het jullie mededelen, het is een bom, of als je liever wilt, een helse machine van grote vernietigende kracht. Het is wel geen atoombom, maar het scheelt niet veel. Ziehier, wat ik met die bom denk uit te voeren. Ik zal ze op enkele meters afstand van deze tafel in het midden van het vertrek plaatsen. Vervolgens zal ik er een lont aan bevestigen van drie meter lengte, die ruim een half uur nodig heeft om op te branden. Behoef ik jullie nog te zeggen wat er zal gebeuren, als deze lont op is gebrand?

— Ik geloof, dat gij daarmede uw kostbare tijd nutteloos zoudt verspillen, antwoordde Raffles op ijskoude toon. Ik heb enig verstand van helse machines en meen vrij zeker te weten, dat wij alsdan in stukken gescheurd zullen worden.

Boris Jankoff wierp de spreker een blik vol haat toe en zei:

— Denk niet, dat jullie zoudt kunnen ontsnappen, want er is in dit hol slechts één uitgang, de trap, die je daar ziet, en ik zal de voorzorgsmaatregel nemen, aan de uitgang een paar mannen op post te zetten. Ik acht het weliswaar onmogelijk, dat jullie je zoudt kunnen bevrijden, maar men kan toch nooit voorzichtig genoeg zijn met mannen van jullie slag. Je hebt dus een half uur voor je om je nog eens te bedenken.

— En hoe zou ik het u mededelen, als ik mij eens inderdaad bedacht had? vroeg Raffles met een sluw lachje, terwijl hij met opzet geen acht sloeg op de verbaasde blik, die Brand hem toewierp.

— O, dat is heel gemakkelijk, antwoordde Jankoff haastig. In het bereik van je handen bevindt zich achter je rug de knop van een schellekoord, waarvan de bel uitkomt in het vertrek, dat

je zoëven verlaten hebt. Je zult het doel van die inrichting wel raden. Welnu, je behoeft slechts aan dat koord te trekken, de bel zal overgaan en onmiddellijk zal ik met een paar mannen naar beneden komen, de lont doven, je de eed van trouw afnemen... en je zult voor je leven een der onzen zijn.

— Hm, was alles wat Raffles antwoordde.

Enige bandieten hadden in die tussentijd de tafel in het midden van het vertrek gebracht.

Boris Jankoff trad er op toe, zette er de helse machine voorzichtig op neer

en zei tot zijn slachtoffers:

— Wij zullen maar niet eens de moeite nemen je te knevelen, want als men zelfs de ontploffing op straat niet kan horen, zal zelfs het luidste geschreeuw niet baten.

— Alweer een mededeling, die ik mij in de oren zal knopen, zei Raffles, ik hecht te veel aan mijn stem, dan dat ik die nodeloos zou willen inspannen. En maak nu wat voort, als ik u verzoeken mag, want ik zou een onwaarheid uitspreken als ik zei, dat uw gezelschap mij aangenaam is.

HOOFDSTUK VII

DE HELSE MACHINE

Boris Jankoff had een lange lont uif zijn zak gehaald, deze afgewikkeld en met de grootste zorgvuldigheid in het buisvormig uitsteeksel van de helse machine gestoken.

Hij legde de lont over de tafelfrand en vervolgens over de vloer aan de kant die van de beide slachtoffers was afgewend.

Vervolgens klonk zijn bevelende stem.

— Naar boven, mannen.

Een voor een verdwenen de bandieten langs de smalle trap en spoedig was het geluid van voetstappen uitgestorven, alleen Sonja Demetriefff was nog in het onderaardse hol achtergebleven, samen met Boris Jankoff.

De jonge vrouw had al die tijd geen blik afgewend van het mannelijk gelaat van de onbekende.

Nu wendde zij zich aarzelend en met tegenzin om, teneinde de andere bandieten te volgen.

De twee vrienden hoorden hoe haar zachte stappen langzaam, als het ware aarzelend, zich verloren.

Toen werd het stil.

Een stilte des doods...

Boris Jankoff haalde met langzame bewegingen, de gluisperige ogen niet van zijn slachtoffers afgewend, een doosje lucifers uit de zak.

Daarop trad hij met afgemeten schreden naar het uiteinde van de lont, streek een lucifer af hield het vlammetje bij het koord, even siste een klein vonkje, toen begon de lont te smeulen.

Boris Jankoff keek er even naar en trad toen weer dicht naar de gevangenen.

— Een half uur, zei hij op veelbetekende toon, de bel hangt achter je, zodat je haar kunt grijpen. Jullie hebt je leven in eigen hand, bedenk dat.

Toen trok hij de deur dicht, even klonken stappen, toen was het stil.

De beide vrienden waren alleen.

Onder de tafel door konden zij juist in de halve duisternis, want de bandieten hadden de electriche lantaarn achtergelaten, het smeulen van de lont volgen.

— Wel, Charles, klonk de heldere stem van Raffles, zodra de stappen van het bende hoofd niet meer te horen waren, voel je er iets voor om in de lucht te vliegen?

— Bitter weinig.

— Moesten wij dan maar niet trachten die onaangename gebeurtenis te voorkomen?

— Met alle middelen die ons ten dienste staan.

— Dat meen ik ook. Die middelen

zijn echter, helaas, niet zeer talrijk. Ben jij goed vastgebonden?

— Dat zou ik menen. Het touw snijdt mij door het vlees. Die schurken hebben hun werk goed gedaan.

— Is er nergens enige speling?

— Voor zover ik kan nagaan niet. Maar wat vraag je? riep Brand uit. Veronderstel eens dat wij ons zouden kunnen bevrijden, wat helpt ons dat dan nog? Boven aan de trap staat een talrijke wachtpost met geladen revolvers, die ons als honden zouden neerschieten, zodra wij ons vertoonden.

— Ik zou ook niet van plan zijn langs de trap te ontvluchten, zei Raffles bedaard.

— Maar hoe dan? riep Brand verwonderd uit, er is toch maar één uitgang?

— Dat zei Boris Jankoff, hernam Raffles, maar dat zul je toch zeker wel geen ogenblik geloofd hebben?

— Je hebt gelijk, er kan een geheime uitgang zijn.

— Die is er zeker, en daarom zullen wij al onze krachten inspannen om die zien te vinden.

— Maar we hebben geen gereedschappen bij ons, onze wapens hebben ze ons afgenomen en ook jouw breekijzer.

— Dat wil zeggen, zij hebben mij afgenomen wat zij zagen, maar zij hebben mij moeten laten, wat ze niet konden zien, antwoordde Raffles veelbetekenend. Ik draag als speld in mijn das zeer vaak een uiterst fijn zaagje dat mij al meer-malen goede diensten heeft bewezen. Ik zie tot mijn vreugde, dat het op het ogenblik nog op zijn plaats zit. En dan heb ik in de hak van mijn linkerschoen een alleraardigst instrumentje, waarmee ik duimdikke stangen kan doorvijlen. En daar de bandieten zo vriendelijk zijn geweest, mij tenminste mijn schoenen te laten, geloof ik dat onze kansen nog niet eens zo bar slecht zijn.

Raffles bukte zijn hoofd zoveel mogelijk voorover en overtuigde zich, dat hij de knop van zijn dasspeldje gemakkelijk met de lippen kon bereiken.

Toen zei hij op zachte toon tot Brand:

— Schuif nu je stoel met korte ruk-

jes naar de mijne en buig je zover mogelijk naar mij over, ik zal het touw om je borst trachten door te zagen.

Brand deed wat hem gezegd werd.

Met korte rukjes wist hij zijn stoel zo dicht naast die van Raffles te schuiven, dat de twee vrienden elkander bijna aanraakten.

— Opgepast, zei Raffles, daar begin ik.

Hij greep met de lippen de diamanten knop van zijn dasspeld, trok het kleine voorwerp uit zijn das, nam het ongezaagde uiteinde stevig tussen zijn ijzersterke tanden en boog het bovenlijf zover vooruit, dat hij gemakkelijk het touw kon bereiken, dat om de borst van Brand was gewikkeld en hem tegen de rug van zijn stoel gedrukt hield.

Binnen enkele minuten had hij het vingerdikke koord voor de helft doorgezaagd en een paar krachtige in- en uitademingen van Brand voltooiden het werk, het touw scheurde.

Raffles knikte goedkeurend, daar hij zich nu niet verstaanbaar kon maken en wenkte Brand met het hoofd om een ander gedeelte van de touwen onder zijn bereik te brengen.

Niet zonder moeite wist de jongeman zich zo om te draaien, dat Raffles het touw bereiken kon, hetwelk zijn armen achter de stoelleuning vasthield.

Ook dit touw was binnen enkele ogenblikken bezweken.

Nu wenkte Raffles met zijn ogen en een hoofdknik:

— Sta op.

Brand stond op en trok zijn armen niet zonder grote inspanning zo ver op, dat Raffles er met zijn zaagje bij kon. Het was een zeer moeilijke karwei.

Enige malen moest Brand een kreet van pijn weerhouden, omdat het scherpe instrumentje uitgleed en zijn polsen bloedig verwondde.

Maar hij hield vol, en zijn moed werd beloond, want binnen korte tijd was het touw voor de helft uitgerafeld en kon hij het met inspanning van al zijn krachten geheel stuk trekken.

Met moeite kon Brand een kreet van zegenpraal onderdrukken.

Zijn armen waren bevrijd.

Bevend van opwinding begon hij eerst de koorden los te maken, die zijn voeten bijeen hielden en daarop wilde hij beginnen ook Raffles te bevrijden, maar deze wees in de richting van de smeulende lont, die reeds voor de helft opgebrand was.

Brand begreep hem, snelde naar de lont en doofde de noodlottige vonk.

Dit dodelijk gevaar was althans bezworen.

Daarna snelde hij weer op Raffles toe en maakte de touwen los, waarmede deze gebonden was.

Raffles stak eerst de dasspeld weer op haar plaats, rekte zich eens uit, en zei op een toon als was het de eenvoudigste zaak ter wereld:

— Dit was een onaangenaam kwartiertje, amice, maar het is gelukt en we gaan verder. We hebben nog meer te doen. Allereerst zullen wij ons tegenover een overval beveiligen. Help mij die tafel eens vertillen.

Niet zonder moeite schoven zij de zeer zware tafel tot vlak voor de deur, die gelukkig naar binnen openging.

Daarop keek Raffles zoekend rond, tot zijn oog op een paar zware koevoeten viel, die in een hoek stonden.

— Neem jij ook een van die dingen, Charles, zei hij, en steek die zo diep je kunt in een van de voegen tussen de vloertegels voor de tafel.

Brand begreep dadelijk wat Raffles bedoelde en spoedig waren de zware ijzeren stangen zodanig in de grond gestoken, dat de bandieten, indien zij wilden binnendringen, niet alleen de tafel, maar ook deze koevoeten van hun plaats zouden moeten duwen.

Dit scheen des te moeilijker te zullen gaan, omdat de trap zo smal was, dat er onmogelijk meer dan twee mannen tegelijk tegen de deur zouden kunnen drukken.

— En nu op zoek naar de geheime uitgang, zei Raffles. Wij hebben nog tien minuten. Als de bandieten na die tijd niets horen, zullen zij natuurlijk onraad ruiken en een onderzoek komen doen. En dan wordt het vechten.

Onder het spreken had hij de elektrische lantaarn van de haak genomen en belichtte nu zorgvuldig de muur.

Herhaaldelijk klopte hij hier en daar op de stenen wand, die echter overal even dof scheen te klinken.

Raffles keek op zijn horloge.

— Er zijn acht minuten van de tien voorbij, zei hij, dat wordt bedenkelijk. Op de bodem niets, aan de wand niets, dan blijft dus nog maar alleen de zoldering over.

Hij liep snel de kelder rond, de lantaarn boven zijn hoofd houdend en naar de zoldering kijkend.

Plotseling stond hij stil en riep uit:

— Ik geloof dat wij er zijn, ik zie daar aan de zolder een paar strepen in die hoek daar, die wel eens de rand van een luik konden zijn. Gauw, zet de stoelen op elkaar, ik zal het eens onderzoeken, hier, houd jij de lantaarn vast.

Brand zette de stoelen op elkaar, plaatste de lantaarn op de grond en hield de poten stevig vast, terwijl Raffles er op ging staan.

Deze kon met de hand juist de zoldering bereiken en tastte haastig in de hoek.

Elensklaps zag Brand tot zijn verbazing en blijdschap dat een klein luik in de hoek geruisloos naar boven open-sloeg.

Raffles keek nu in een donkere ruimte waarin geen enkele lichtstraal doordrong maar voor het ogenblik was het voorname, dat zij uit dit gevaarlijke hol konden ontsnappen.

Zich met de beide handen aan de randen van het ontstane gat vastklemmend, trok Raffles zich op en werkte zich door het luik.

Daarop riep hij op zachte toon naar beneden:

— Klim op de stoelen, jij bent kleiner dan ik, maar ik zal je mijn armen toesteken en je optrekken.

Nauwelijks had hij deze woorden gezegd of een dof gestommel, dat snel duidelijker werd, bewees hun, dat het half uur verstreken was en dat de bandieten onraad begonnen te vermoeden. Er klonken slagen op de deur.

— Gauw, haast je, riep Raffles, zij zitten ons al op de hielen.

Onduidelijke bevelen, met schorre stem gegeven, klonken tot hen door.

En terwijl dreunende slagen op de deur klonken, trok Brand zich lenig als een aap aan de hem toegestoken handen op, terwijl hij de stoelen omver schopte.

In no time bevond hij zich naast zijn vriend in een zeer klein vertrek, dat maar één deur had.

Raffles trachtte deze te openen.

Zij was op slot.

Met een paar geweldige trappen verbrijzelde hij de panelen, beiden kropen door het ontstane gat en bevonden zich nu aan de voet van een smalle stenen trap, die zij zo snel mogelijk begonnen te bestijgen.

Ongeveer veertig treden moesten zij opklimmen, tot zij een lange, schier eindeloze gang bereikten, waar een volslagen duisternis heerste.

Maar de frisse lucht die zij inademen en een blik naar de fonkelende sterrenhemel deden de beide vrienden merken, dat zij zich weer op de begane grond bevonden. En niet in een gang, maar in een slop of steeg.

Naar Raffles het naderhand schatte, liepen zij wel tien minuten aldus door in een soort steeg van nauwelijks een meter breedte, tussen hoge blinde muren.

— De hemel mag weten, waar we hier ergens zijn, riep Raffles onder het lopen uit. Deze gang dateert bepaald nog uit de middeleeuwen.

Eindelijk bereikten zij het uiteinde van het slop.

Brand, die vooraan liep, uitte een kreet.

Zij stonden recht tegenover een muur, de gang liep dood.

Raffles stampvoette van woede.

— Hier valt niet te aarzelen, riep hij uit. Wij moeten erover heen. Het kost wat het kost. Ga tegen de muur staan, Charles. Ik zal op je schouders klimmen en je dan optrekken. Gauw, misschien zijn zij ons al op de hielen.

Brand zette zich schrap tegen de

muur, die ongeveer drie meter hoog was, en Raffles klom met ongelooflijke behendigheid op zijn schouders, hees zich van daar op de muur en trok Brand aan beide handen op.

Spoedig zaten zij met z'n tweeën naast elkaar op de rand van de muur.

— Ik heb er niet het flauwste idee van, waar we hier zijn, riep Brand uit.

— Ik begin het daarentegen te raden, zei Raffles opgewekt. Als ik me niet sterk vergis, moeten we hier ergens in White Chapel zijn, en wel in een der oudste gedeelten, die geen enkel Londenaar, die iets om zijn leven geeft, ooit zou betreden, zelfs niet overdag. En ik vermoed, of liever ik weet nog meer. Wij zijn hier in een wijk, die in een van Dickens' meesterwerken wordt beschreven en die ik toch nooit heb kunnen uitvinden, hoe vaak ik er ook naar gezocht heb. Ja, zo moet het zijn. Ik zou nu de weg wel dromend kunnen vinden, en nu ken ik ook de naam en de plaats van het dievenhol, waar we zijn heengesleept. Olivier Twist, amice. Lees er Olivier Twist maar op na. Wat doet het mij nu een genoegen, dat ik dat boek zo vaak en met zoveel belangstelling heb gelezen. Kom mee, als alles goed gaat, kunnen we de schurken over een paar kwartier te pakken hebben.

Raffles liet zich op de grond vallen.

Maar ternauwernood had hij de grond bereikt of hij voelde een stekende pijn aan zijn linkerarm.

— Dat is voor de vuistslag van verleden week, mijnheer de bemoelial, siste een stem uit de duisternis, en dat zal je voor goed de lust benemen, je in anderen zaken te mengen.

— Dan zou je uw dolk beter moeten hanteren, kwam de klankvolle stem van de Grote Onbekende. Je hebt misgestoten, mijn waarde. Maar dat zul je van mij niet kunnen zeggen, dàar.

Een doffe kreet, een zwaar lichaam rolde op de stenen.

— Dat was een rake dreun, Edward, zei Brand, die snel eveneens van de muur was gesprongen, teneinde zijn vriend te hulp te komen. Was de kerel alleen?

— Ik geloof het wel, ik zie tenminste niemand anders. Vlug je zakdoek in zijn mond, iedere minuut is kostbaar.

— En dan?

— Dan dragen we hem naar de Theems, waar we wel een bootje zullen vinden om deze knaap althans vast in veiligheid te brengen.

— Maar je bent gewond.

— Het heeft niets te betekenen. De dolk is op de muur afgeketst.

Brand had zijn zakdoek over de mond van de bewusteloze bandiet gebonden en nu droegen zij hem zo snel zij konden door een tweede smalle steeg, die op de Theems uitkwam, zoals Raffles voorspeld had.

Het geluk wilde, dat zij daar een onbeheerd bootje vonden, met twee roeiriemen er in, waarin zij de nog altijd bewusteloze bandiet legden.

— Maar wat ben je nu eigenlijk van plan? vroeg Brand, toen Raffles met een krachtige duw het vaartuigje van wal afzette.

— De eerste politiepost de beste, die hier op vijf minuten gaans vandaan is gelegen, te waarschuwen.

— Ben je dol? En als die man daar klapt?

— Dan zal geen enkel politieagent met een greintje hersens hem geloven.

— Maar als Sullivan er eens was.

— Dat hoop ik niet, want Sullivan ben ik zelf.

— Edward.

— Natuurlijk. Ik heb in de achter-schoot van mijn jas, op een plek, die niemand ooit zou ontdekken, een heel mooie politiepenning van een inspecteur en die zal nu van pas komen.

Raffles trok snel zijn jas uit, draaide deze binnenstebuiten en tornde een geheim zakje los, waaruit hij een voortreffelijk nagebootst identiteitsbewijs haalde.

— En wat doe je daar mee? vroeg Brand, die in die tussentijd de boot snel over de golven had doen schieten.

— De hele politiepost meenemen.

— Om wat te doen?

— Om de bende te arresteren.

Even zweeg Brand.

Toen riep hij uit:

— Edward, je brutaliteit is evenredig aan je genie. Als het maar goed afloopt.

— Wees maar niet bang. Ik heb het zekere gevoel, dat het heden mijn dag nog niet is. Roei maar door. Wij mogen geen tijd verliezen; Aha. Daar zie ik het posthuis al. Dat rode licht daar.

Brand stuurde er op aan en binnen enkele ogenblikken lag de boot aan en stapten de twee mannen uit, de Italiaan meedragend, die nu zijn bewustzijn herkregen had, en zich tevergeefs verzette.

Raffles en Brand sleurden hem niet al te zachtvaardig het bureau binnen, dat dadelijk in rep en roer was.

— Mannen, riep Raffles op bevelende toon, zodra zij binnen waren. Wie uwer kent inspecteur Sullivan persoonlijk?

Niemand antwoordde.

— Niemand? Dan zullen jullie heden-nacht de eer genieten, met hem te mogen samenwerken. Ik ben Sullivan.

Tegelijk haalde Raffles zijn kaart te voorschijn en liet deze aan de dienstdoende brigadier zien, die dadelijk een en al onderdanigheid was.

— Wat moeten wij doen, sir? vroeg de brigadier belesfd.

— Ten eerste voor deze man zorgen. Stop hem in het cachot, en let maar niet op zijn kabaal, de kerel is stomdronken.

— All right, sir, zei de brigadier. De bandiet werd weggevoerd, na een blik vol dodelijke haat op zijn sluwe tegenstander te hebben geworpen, wiens plan hij meende te doorzien.

— En gaat nu allen mee, op een of twee na, want wij hebben een moeilijk karweitje voor de boeg. En denk er om dit keer wapens mee te nemen.

De agenten, twaalf in getal, snelden heen om hun revolvers te halen en even daarna was de stoet met snelle schreden op weg naar het dievenhol.

— Mag ik weten, waarheen de tocht gaat, sir, vroeg de brigadier nieuwsgierig.

— Wij gaan een gevaarlijke bende arresteren, die zich in een herberg hier in de buurt ophoudt, antwoordde Raffles. En al vangen wij maar de helft van de

schurken, dan zal uw beloning niet gering zijn, dat verzeker ik u.

Opgewekt door die mededeling verhaastten de mannen hun schreden nog, en binnen enkele minuten hadden zij het dievenhol bereikt.

Met de revolver in de hand trad Raffles voor al de anderen de gelagkamer binnen, doch er was niets te bespeuren.

— Kunnen zij niet langs een andere weg ontkomen zijn, sir? vroeg de brigadier, die met Brand de gewaande inspecteur op de hielen volgde.

— Ten minste niet zo gauw, antwoordde Raffles ontwijkend. Daarop voegde hij er op zachte toon, alleen voor Brand verstaanbaar aan toe:

— Ik heb de knop vernield, waarmede het zware luik boven in de zoldering van de kelder in beweging werd gebracht, en zij zullen er in ieder geval heel wat werk aan hebben, alvorens zij dat loodzware luik op een andere wijze dan met behulp van electriciteit hebben opengekregen.

— Dan zouden zij dus weer de trap zijn opgegaan en vervolgens die smalle ladder, die wij tegen een klein deurtje heel hoog tegen de zoldering van de geheime vergaderzaal van de schurken hebben zien staan, toen zij ons daar hadden binnen gesleept? vroeg Brand fluisterend.

— Dat denk ik tenminste wel, heren Raffles. Dat deurtje zal wel toegang geven tot een tunnel, die in die kleine kamer daar uitkomt, stil... hoor je daar niets?

Allen hielden de adem in, en luisterden ingespannen.

— Ik geloof waarachtig, dat zij daar aankomen, klonk de gedempte stem van de aanvoerder van het troepje agenten. Hoeveel boeien heb je wel bij je, brigadier?

— Ik heb letterlijk alles meegenomen wat ik heb kunnen vinden in het bureau sir, antwoordde de man. Het zullen er een stuk of vijftig zijn.

Zij waren nu in de tweede kamer en Raffles had met zijn ge oefende blik al heel gauw de geheime ingang van de tunnel gevonden.

— Die uitgang is bijzonder klein, zoals jullie allen ziet. Er kan onmogelijk meer dan één man tegelijk door en dan nog met de grootste moeite. Welnu, telkens als er een verschijnt grijpen twee van jullie hem beet, de derde doet hem bliksemsnel de boeien aan en de vierde stopt hem een zakdoek in de mond. Ik behoef jullie zeker niet te zeggen, dat het hier volmaakt donker moet zijn, dat geen van jullie ook maar het geringste geluid mag maken, en dat jullie allen plat tegen de muur moet gaan staan, waarin jullie hier de ingang van de tunnel ziet. Als alles goed gaat, kunnen we op die manier de bandieten allemaal zonder enige moeite opvangen, zonder dat er één druppel bloed vergoten wordt. Schreeuwt een hunner, ja, dan zullen wij wat hardhandiger te werk moeten gaan. En nu allen op uw post, want ik hoor de voorste reeds aan de verborgen deur tasten. Alle lichten uit.

Als bij toverslag gingen alle elektrische lantaarns uit, en het vertrek werd nog slechts zeer spaarzaam verlicht door de weerschijn van de straatlantaarn die voor het dievenkroegje stond.

Onbeweeglijk als standbeelden stonden de agenten tegen de muur gedrukt. Enkele minuten verstreken. Toen hoorden Raffles en zijn metgezellen een flauw knarsend geluid.

Een flakkerend, rosachtig schijnsel werd zichtbaar en langzaam draaide het geheime deurtje op zijn hengsels.

Een donker hoofd verscheen, daarna een romp, toen klonk er een nauwelijks hoorbare zucht, en het geklikklak van metaal, de eerste bandiet was gevangen.

Hij werd naar een hoek van het kleine vertrek gebracht, en nauwkeurig bewaakt door een half dozijn agenten.

Het tweede bendelid stak zijn hoofd door het deurtje en werd gevangen zoals men een muis vangt, en met niet meer omslag.

Zo verging het eveneens de derde, de vierde, de vijfde, tot een twintigtal bandieten, geboeid en gekneveld in een hoek bij elkaar lagen, weerloos als een kudde schapen.

Ten slotte verscheen er een vrouwen-

hoofd...

Een onwillekeurige schok voer door Raffles' lichaam.

Het was Sonja Demetriefff.

De agenten wilden haar reeds ruw aangrijpen, toen Raffles tussenbeide kwam. Hij wachtte tot de jonge Russin geheel in het vertrek was, nam toen haar handen stevig tussen de zijne en hield die vast, terwijl de gevangen vrouw tevergeefs trachtte te doorgronden wat de betekenis van dit gebaar was.

Zij scheen de laatste te zijn geweest, het bleef stil, ofschoon de agenten nog vijf minuten bleven wachten.

— Maak licht, klonk de heldere stem van de Grote Onbekende.

Het vertrek werd plotseling door een tiental lantaarns verlicht.

Sonja Demetriefff slaakte een kreet van woede en bracht haar hand naar haar boezem. Maar Raffles had het gebaar gezien en ontnam haar zonder moeite de kleine, met zilver ingelegde revolver, die in de blanke hand schitterde.

— Het spel is verloren, Sonja Demetriefff, zei Raffles op zachte, maar doordringende toon. Gij kunt u verdere moeite wel besparen. Zoals gij ziet liggen al uw makkers daar in die hoek in een allesbehalve gemakkelijke houding, gereed om te worden weggeleid naar een plaats, waarvan zij in de eerste twintig jaren wel niet zullen terugkeren.

De Russin keek Raffles met een on-

beschrijfelijke blik aan, maar haat lag daarin zeker niet.

— Sonja Demetriefff, zo vervolgde Raffles, ik wil u tonen, dat ik ook jegens mijn vijanden, als zij bevallig, jong en moedig zijn als gij, hoffelijkheid in acht weet te nemen. Gij hecht zeker wel aan uw vrijheid?

— Zeer, antwoordde de Russin op zachte toon.

— Zoudt gij ze uit mijn hand willen aannemen?

Weer keek de schone misdadigster hem met haar glanzende ogen op raadselachtige wijze aan.

— Ja, antwoordde zij zo zacht, dat Raffles haar ternauwernood kon verstaan.

— Ga dan, en tracht een ander mens te worden, zei hij.

— Mag deze vrouw vertrekken, sir? vroeg de brigadier verbaasd.

— Ja, zei Raffles kortaf.

Met tegenzin maakten de agenten ruimte om de jonge vrouw door te laten.

Nog eenmaal keerde zij zich op de drempel om, en staarde Raffles met haar grote, zwarte ogen aan.

Toen keerde zij zich om, snelde door het woonvertrek, als door furiën achtervolgd, de dievenkroeg uit. Het volgende ogenblik was zij verdwenen. Vervolgens werden de bandieten met telefonisch bestelde auto's weggebracht.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een gewaagde inbraak

GEHEEL NIEUWE SERIE

12 WILD-WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁵⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Range Oorlog. — 2. Een Schot in de Nacht: beide door William Colt Mac Donald. — 3. Het Brandmerk van de Slang. — 4. Land zonder Wet. — 5. De Cimarron Kid: alle door Charles Snow. — 6. Onder valse Vlag door Will Ermine. — 7. Revolver-Finale door Peter Field. — 8. Vechtende Zonen van Texas door Paul E. Lehman. — 9. De Klokken van San Felice. — 10. Onder Kruisvuur: beide door G. Richardson. — 11. Gevaarlijk Avontuur door Ross Woods. — 12. Liefde en Wraak in het Wilde Westen door Stetson Cody.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.650 pagina's.

Deze boeken kostten f 58.50, nu **VOOR SLECHTS** f 35.40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: «Aanbieding L. L. Wild-West-serie 6».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266